

மோடி அரசின்
தேசிய கல்விக் கொள்கை - 2019
நிராகரிக்க வேண்டும் - ஏன்?

புரட்சிகர மாணவர் - இளைஞர் முன்னணி
தமிழ்நாடு

தலைப்பு :

மோடி அரசின்
தேசிய கல்விக் கொள்கை - 2019
நிராகரிக்க வேண்டும் - ஏன் ?

முதல் மற்றும் இரண்டாம் பதிப்பு :
ஆகஸ்ட் - 2019

மூன்றாம் பதிப்பு :
செப்டம்பர் - 2019

வெளியீடு:

புரட்சிகர மாணவர் - இளைஞர் முன்னணி
நெ.7, மாதாகோவில் நகர் முதல் தெரு,
நொளம்பூர், சென்னை-95
rsyfchennai@gmail.com, முகநூல்: rsyftn
9445112675

அச்சு:

எழில் பிரிண்ட்ஸ், சென்னை - 24

அட்டை, வடிவமைப்பு : கவின்

நன்கொடை : ரூ. 15.00

முன்னுரை:

2019-தேசிய கல்விக் கொள்கைக்கான வரைவு அறிக்கையை மோடி அரசு வெளியிட்டு கருத்துக்கேட்டு வருகிறது. இதுவே ஒரு நாடகம். ஆர்.எஸ்.எஸ் - பி.ஜே.பி கும்பல் மத்தியில் மீண்டும் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியவுடன் 100 நாட்களில் கல்வித் துறையில் மிகப்பெரிய சீர்த்திருத்தம் செய்யப்போகிறோம் என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்தது. அடுத்த இரண்டு நாட்களில் ஏற்கனவே, இஸ்ரோ முன்னாள் விஞ்ஞானி கஸ்தூரிரங்கன் தலைமையிலான குழு தயாரித்த தேசிய கல்விக் கொள்கைக்கான வரைவு அறிக்கை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டு ஜூன் 30-ந்தேதிக்குள் கருத்து தெரிவிக்க வேண்டும் என்றார்கள். தமிழகத்தில் இருந்து கடுமையான எதிர்ப்பு கிளம்பியதும், கால அவகாசத்தை ஜூலை-31 என்றும், அடுத்து 15 நாட்கள் நீட்டித்தும் அறிவித்து இருக்கிறார்கள். 484 பக்கங்கள் கொண்ட அறிக்கையை அந்தந்த மாநில மொழிகளில் வெளியிடாமல் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே வெளியிட்டால் எப்படி அனைத்து மக்களும் கருத்து சொல்ல முடியும்? யாரும் சொல்ல வேண்டாம் என்பதுதான் அவர்கள் எண்ணம்.

இது ஏதோ புதிதாக தயாரிக்கப்பட்ட கல்விக் கொள்கை அல்ல. ஏற்கனவே 2000 ஆம் ஆண்டு வாய்பாஜ் தலைமையிலான பி.ஜே.பி அரசு கார்ப்பரேட் முதலாளிகளான பிரல்லா- அம்பானி தலைமையில் ஒரு கல்வி குழு அமைத்தது. அந்த குழு கொடுத்த பரிந்துரைகளின் அடிப்படைகள் இந்த தேசிய கல்விக் கொள்கை வரைவு அறிக்கையில்

மையமாக இருக்கின்றது. அதன்பின் 2014 இல் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தபோது டி.எஸ் சுப்ரமணியம் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அது 2016-இல் வரைவு அறிக்கையை வெளியிட்டது. நாடு முழுவதும் கடுமையான எதிர்ப்புகள் கிளம்பியதால் அது தற்காலிகமாக நிறுத்திவைக்கப்பட்டது. ஆனால், அந்த அறிக்கையை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் இப்போது கஸ்தூரிரங்கன் குழு தேசிய கல்விக்கொள்கைக்கான வரைவு அறிக்கையை தயாரித்து வெளியிட்டுள்ளது. இதில் சொல்லப்பட்டுள்ள பல பரிந்துரைகள் கல்வியை சர்வதேச சந்தைக்கு திறந்துவிட வேண்டும் என்ற காட்ஸ் ஒப்பந்த அடிப்படையில் ஏற்கனவே நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டன.

அதுமட்டுமல்ல, இப்போது இந்த அறிக்கையை வெளியிட்டு கருத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே மத்திய பட்ஜெட்டில் அதில் உள்ள சில பரிந்துரைகளை குறிப்பாக, 'இந்தியாவில் படியங்கள் திட்டம்', 'தேசிய ஆராய்ச்சி அறக்கட்டளை' போன்ற திட்டங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கி செயல்பாட்டுக்கு கொண்டு வந்துவிட்டனர். ஆனால் நாட்டு மக்களிடம் கருத்துக்கேட்டுத்தான் முடிவெடுக்கப்படப் போவதைப் போல் பேசுகிறார்கள். இது ஒரு நயவஞ்சக நாடகம். இதற்கு யாரும் பலியாகக் கூடாது. இது அனைத்து மக்களுக்குமான கல்விக் கொள்கையல்ல, கார்ப்பரேட்டுகள், காவிகள் நலனுக்கான கல்விக் கொள்கை.

பல் தேசிய இனங்களின் மொழி இனம் கலாச்சாரம் அனைத்தையும் ஒழித்து கட்டிவிட்டு, இந்திய பண்பாடு என்ற பெயரில் சமஸ்கிருதப் பண்பாட்டை புகுத்தி, இந்து, இந்தி, இந்தியா என்ற தனது நீண்டகால கனவான இந்துராஷ்டிரத்தை அமைப்பதற்கான ஒரு கருவியாக கல்வியை பயன்படுத்துகிறது ஆர்.எஸ்.எஸ் - பி.ஜே.பி கும்பல். இன்னொரு பக்கம் பலலட்சம் கோடி வணிகம் புரளும் இந்திய கல்விச் சந்தையை கார்ப்பரேட் முதலாளிகள் சூறையாட திறந்து விடுவது. பெரும்பான்மை மக்களின் கல்வி உரிமையை மறுக்கின்ற இந்த தேசிய கல்வி கொள்கைக்கான வரைவை ஒட்டு மொத்தமாக நிராகரிக்க வேண்டும். அது எந்த வடிவில் வந்தாலும் சரி முறியடிக்க வேண்டும்.

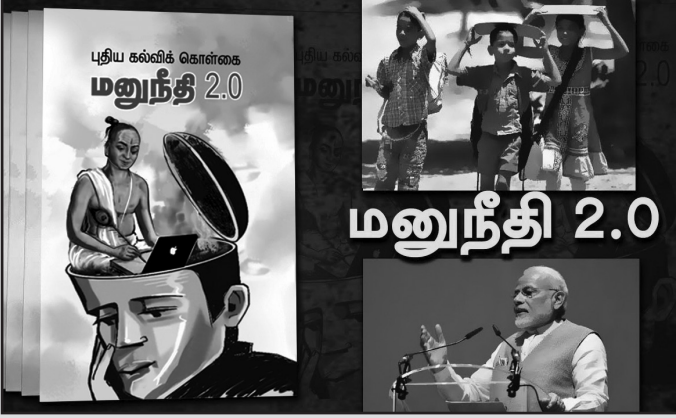
கார்ப்பரேட்டுகள், காவிகளின் நலனை ஒன்றிணைத்து ஒட்டு ரக வீரியத்தன்மையுடன் வரும் இந்த தேசிய கல்விக்கொள்கையை எதிர்த்து எமது பு.மா.இ.மு -வும், பல்வேறு அமைப்புகள், இயக்கங்களும் போராட்டங்களையும், விவாதக்கூட்டங்களையும் நடத்தி வருகின்றன. அதற்கு மேலும் வலுசேர்க்கும் வகையில் தேசிய

கல்விக்கொள்கை குறித்து விமர்சனப்பூர்வமான கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக இந்த சிறு வெளியீட்டைக் கொண்டு வருகிறோம். இந்த வரைவு அறிக்கை வெளிவந்தவுடன் அதற்கெதிராக பொதுக் கல்விக்கான ஒருங்கிணைப்புக் குழு நடத்திய கூட்டத்தில் பல்வேறு கல்வியாளர்கள் ஆற்றிய உரைகளின் தொகுப்பை கொடுத்து உதவிய பொதுக்கல்விக்கான ஒருங்கிணைப்புக் குழுவுக்கும், டெல்லி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் குணசேகரன் அவர்களுக்கும், அவரது கட்டுரையைக் கொடுத்து உதவிய வினவு இணையத்திற்கும், பேராசிரியர்கள் கருணானந்தன், கதிரவன், டாக்டர் ரவீந்திரநாத் ஆகியோருக்கும் எமது நன்றி.

பல மாநிலங்கள், பல மொழி பேசும் மக்கள், பல கலாச் சாரங்கள் கொண்ட நாட்டில் மாநிலங்களின் கல்வி உரிமையை பறிக்கின்ற வகையில் ஒற்றைத் தன்மை கொண்ட ஒரு தேசிய கல்விக்கொள்கை என்பது இருக்க முடியாது, இருக்கக் கூடாது. கல்வியை மாநிலப்பட்டியலுக்கு கொண்டுவர வேண்டும். பெரும் பான்மை மக்களின் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்ட, தாய்மொழி வழியிலான, அறிவியல்பூர்வமான, இலவச - கட்டாயக் கல்வியை முன்னிறுத்தும் ஒரு மாற்றுக் கல்விக் கொள்கையை உருவாக்கும் போராட்டமாக இதனை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். போராட்டக் களத்தில் உள்ள மாணவர்களையும், ஆசிரியர்களையும், உழைக்கும் மக்களையும் ஒருங்கிணைக்கும் தொடர் முயற்சியின் ஒரு அங்கமாக இந்த சிறுவெளியீட்டை கொண்டு வருகிறோம். பயன்படுத்துங்கள்! பரப்புங்கள்! நன்றி!

தோழமையுடன்

புரட்சிகர மாணவர் - இளைஞர் முன்னணி
தமிழ்நாடு

தேசியக் கல்விக் கொள்கை - 2019 : சனநாயக கல்விமுறை நீர்த்துப் போகுமா ?

சௌ. குணசேகரன்

ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுதில்லி.

தேசியக் கல்விக் கொள்கை - 2019 (வரைவு), மே மாதம் 30 -ஆம் தேதியில், புதிதாகப் பதவியேற்ற அரசு வெளியிட்டுள்ள முதல் ஆவணங்களில் ஒன்றாகும். 484 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்த வரைவு, 4 பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை முறையே பள்ளிக் கல்வி, உயர் கல்வி, கூடுதல் கவனத்திற்கான முக்கிய பகுதிகள், மற்றும் கல்விமுறையில் மாற்றம் போன்றவற்றை பேசுகின்றன.

ஒரு 'துடிப்பான அறிவுச் சமூகத்தை' உருவாக்க உதவும் 'இந்தியாவை மையப்படுத்திய கல்விமுறையை' வென்றெடுப்பது என்பதே இந்த புதிய கல்விக் கொள்கைக்கு வழிகாட்டும் நெறியாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இந்த வரைவின் மீது பொதுமக்கள் மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட ஏனைய தரப்பினர், ஜூலை 31 -ஆம் தேதிக்குள் தங்களது கருத்தினைத் தெரிவிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளனர். மிகக் குறுகிய காலமே உள்ள நிலையில், இந்த வரைவுக் கொள்கைகள், இதுவரை எந்த ஒரு தீவிரமான விவாதத்திற்கும் எடுத்துக் கொள்ளப்படாதது மிகவும் வேதனையானது.

இவ்வாறு விவாதமின்றி அவசரமாக அமல்படுத்தப்பட்டால், இவை மிக மோசமான விளைவுளை ஏற்படுத்துவதோடு, கடந்த பல வருடங்களாக, இந்தியக் கல்வி முறையை சனநாயகப்படுத்துவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட அனைத்து தீவிர முயற்சிகளையும் நீர்த்துப் போகச் செய்துவிடும்.

நவீன குலக்கல்வித் திணிப்பு

அரசியலமைப்பு முன்னிறுத்தப்பட வேண்டிய இடங்களில், கையாளப்படும் மற்றொரு வார்த்தை 'சமுதாயம்' (community) (பக்.29). இதன்படி, கற்றல், கற்பித்தல் செயல்பாடுகள் 'சமுதாயத்தின்' மேற்பார்வையின் கீழ் கொண்டு வரப்படுகிறது.

இது தே.க.கொள்கை -2019 கூறும் 'சமுதாயம்' என்பது என்ன என்ற கேள்வியைக் கேட்கத் தூண்டுகின்றது. சாதி, மதம் மற்றும் வர்க்கம் என்று பிளவுண்டு கிடக்கும் இந்தியச் சமூகத்தை ஒரு ஒற்றை சமூகமாகக் கட்டமைப்பது மிகவும் ஆபத்தானது. இது சமூகத்தின் ஆதிக்க சக்திகளின் பிடியில் பொதுக்கல்வி அடிமைப்பட்டுவிடும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தும்.

எடுத்துக்காட்டாக, தே.க.கொள்கை -2019 -இன்படி, கல்வித் திட்டங்களை வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தும் வகையில், பள்ளி நிர்வாகக் குழுக்களில் (School Complex Management committees) 'சமுதாயம்' முக்கியப் பங்கை வகிக்க வாய்ப்பு கொடுக்கப்படுகிறது (பக்.173). இது மட்டுமல்லாமல், ஆரம்ப குழந்தைப் பராமரிப்பு மற்றும் கல்வி (Early childhood care and education), கல்வி மற்றும் எண் அறிவுத் திறமைகளை மேம்படுத்துதல் (ப.எண்.57), கல்விக் கான உரிமையை நடைமுறைபடுத்துதல் (பக்.67) போன்றவற்றிலும் 'சமுதாயத்தின்' பங்கு ஊக்குவிக்கப்படுகிறது.

மேலும், 6 -லிருந்து 8 -ஆம் வகுப்பு வரையிலான மாணவர்களுக்கு எந்த வகையான தொழிற்பயிற்சி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பதில் இந்த 'சமுதாயம்'தான் பரிந்துரைகளைக்

கொடுக்கும் (பக்.95). ஆரம்பக் கல்விபோல, உயர் கல்வித் துறைகளும் 'சமுதாயத்துடன்' இணைந்து செயல்படும் (பக்.202). இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் நிலையில், தே.க.கொள்கை -2019 கூறும் 'சமுதாயம்' ஒடுக்கப்பட்டோர், சிறுபான்மையினர், பெண்கள், ஆதிவாசிகள், உடல் ஊனமுற்றோர், மற்றும் உழைக்கும் வர்கத்தினரின் பிரதிநிதித்துவத்தை கொண்டிருத்தல் முக்கியம். ஆனால் பிரதிநிதித்துவம் குறித்து எவையும் உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை ஆகையால், தே.க.கொள்கை -2019 ஒரு ஒற்றைப் பார்வை கொண்ட ஆளும் வர்கத்தின் சாதியின் ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்தும் ஒரு கல்வி முறையைத் திணிக்க முற்படும் செயலாகவே அமையும்.

புறக்கணிக்கப்படும் பெண் கல்வி

தே.க.கொள்கை -2019 -இல், பால் சார்ந்த அடையாளங்கள் மிகச் சாதாரணமாகவும் கவனக்குறைவுடனும் கையாளப்படுகின்றன. இதில் வரும் Manpower மற்றும் chairman போன்ற வார்த்தைகள் பொதுவாக பால் -சரிசமமான வார்த்தைகளாகப் பார்க்கப்படுவதில்லை.

குழந்தைக் கல்வியில் பெண்கள் மற்றும் தாய்மார்களின் பங்கு முக்கியமாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது (பக்.57,60). பெண் கல்வியின் முக்கியத்துவம் (ப.எண்.116, 146,) பள்ளிக்கல்வி வரை மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உயர் கல்விக்கு வரும்போது இதன் முக்கியத்துவம் காணாமல் போகின்றது.

பெண் கல்வியைக் குறித்து இந்த வரைவு, 'பெண் கல்வி என்பது, வறுமை ஒழிப்புக்கும், வன்முறைகளை ஒடுக்குவதற்குமான வழி. சமூக ஆரோக்கியத்திற்கும், பொதுமக்கள் உடல் நலத்தையும் பேணும் வழி. அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய வளர்ச்சிக் கூறுகளை வளர்த்தெடுக்க உதவுவது' என குறிப்பிடுகிறது.

வேறு வார்த்தையில் கூறினால், பெண்களுக்கான கல்வி என்பது அவர்களின் உரிமை என்ற நோக்கில் அணுகாமல், அதன் முக்கியத்துவத்தை பொதுநலன் என்ற பார்வையின் அடிப்படையிலே முன்வைக்கப்படுகின்றது.

கல்வி நிறுவனங்களில் பாலியல் துன்புறுத்தல் பற்றி ஒருசில இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன (பக்.66,69). ஆனால் இவற்றில் ஈடுபடுவோர் ஒழுக்கப்படுத்தப்பட வேண்டும்(பக்.69) என்ற

கண்ணோட்டமே உள்ளது. பொதுவாக, ஆண் மாணவர்களுக்கு பால் சார்ந்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் வகையில் எந்த ஒரு நீண்ட காலத் திட்டமும் இதில் குறிப்பிடப்படவில்லை. பெண்களை மதிப்பது, பாதுகாப்பு, குடும்ப கட்டுப்பாடு போன்றவற்றை மாணவர்கள் கற்க வேண்டும் (பக்.97).

21 -ஆம் நூற்றாண்டின் பால்சார்ந்த எந்த ஒரு புதுக் கண்ணோட்டத்தையும் இந்த வரைவு கொண்டிருக்கவில்லை. மேலும் பால், பாலியல், மாற்றுப்பால் நோக்குநிலைகளை பற்றி பேசத் தயங்குவது வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது.

கடந்த சில வருடத்தில், பல்கலைக்கழகங்களில் women studies போன்ற துறைகள் ஊக்குவிக்கப்பட்டு வெற்றிகரமாக செயல்பட்டு வந்தாலும், தே.க.கொள்கை -2019 இதைப்பற்றி எதுவும் பேசவில்லை .

ஏழைகளுக்கு மறுக்கப்படும் கல்வி

தே.க.கொள்கை -2019 பிரதிநிதித்துவப்படாத குழுக்கள் (Under Represented Groups) என்ற பதத்தை ஒடுக்கப்பட்டோர், பட்டியல் இனத்தினர், பின்தங்கியோர் போன்றோரைக் குறிப்பதற்காக பயன்படுத்துகின்றது. குழந்தைகளின் கல்விக்கும் குடும்பத்தின் வருமானத்திற்குமான தொடர்பு பேசப்பட்டிருந்தாலும், இவை ஆழமாகச் சிந்திக்கப்படவில்லை.

குழந்தைக் கல்வி மற்றும் பராமரிப்பு பற்றிப் பேசும்போது, ஒற்றை பெற்றோர், அமைப்புசாரா துறைகளில் வேலை செய்வோர் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை (பக்.48). இவ்வகை பெற்றோர்கள் குழந்தைக் கல்வி செயல்பாடுகளில் எவ்வாறு பங்கேற்பார்கள் என்ற புரிதல் இல்லை.

குழந்தைகளுக்கான வீட்டுப் பாடங்கள் செயல்பாடுகளில் பெற்றோர்களின் பங்கு பேசப்படுகின்றது (பக்.62). இவற்றில் பெரும்பாலும், வறுமைக்கோட்டிற்கு கீழ் இருக்கும் பெற்றோர்களைக் கணக்கில் கொள்ளவில்லை.

வசதியற்ற பெற்றோர்கள், தங்களின் தலைவிதிக்குத் தாங்களே பொறுப்பு என்பது போன்ற செய்தியே மறைவாக முன்வைக்கப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, தே.க.கொள்கை -2019 -இல் வரும் ஒரு பத்தியை பார்போம்; பால்ய திருமணம், குழந்தைத் தொழில்,

இளம் வயதிலேயே வேலைக்குச் செல்லவேண்டிய கட்டாயம், சாதித் தொழிலை பின்பற்ற வேண்டிய நிலை, போன்ற காரணங்களால் சில குழந்தைகள் மற்றும் இளம் பருவத்தினரை பள்ளிக்கு அனுப்புவதில்லை.

தம்பி, தங்கைகளை வளர்க்க வேண்டிய சூழ்நிலை, வளர்ந்த குழந்தைகள் பள்ளிக்கு செல்வதற்கு தடையாக இருக்கின்றது. சுகாதார மற்ற வாழ்விடங்கள், துப்பரவு வசதிகள் இன்மை, தூய்மையற்ற உணவு போன்றவற்றால் குழந்தைகள் நீண்டகால நோய்களுக்கு ஆளாவது போன்றவை குழந்தைகளின் கல்விக்கு தடையாகக் காரணம் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தே.க.கொள்கை -2019 இதற்கான தீர்வுகளைப் பற்றி ஆழமாக சிந்திக்கவில்லை.

குழந்தைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் காலங்காலமாக சமூகத்தில் பின்தேங்கி நிற்கும் நிலையிலிருந்து விடுபட நினைக்கும் பெற்றோர்களுக்கு தே.க.கொள்கை -2019 ஆதரவானது அல்ல இது, இவ்வகை எதிர்பார்ப்பை இயற்கைக்கு புறம்பானது என்பதோடு மட்டுமல்லாமல், ஆங்கிலம் மேட்டுக்குடியினருக்கான மொழியென வரையறுக்கின்றது. இருந்தபோதிலும், ஏழைக் குடும்பத்தில் இருந்து வரும் மாணவர்களுக்கு கல்வி உதவித் தொகை பற்றி பேசுவதன் மூலம் (பக்.245) தே.க.கொள்கை -2019 வசதியற்றோரை முழுவதுமாகக் கைவிட்டுவிடவில்லை எனக் கூறலாம்.

இட ஒதுக்கீடு - சமூக நீதிக்கு வேட்டு

மிக முக்கியமாக தே.க.கொள்கை -2019, சாதியைப் பற்றி குறிப்பிடுவதில் லாவகமாக தவிர்த்து மெளனம் சாதிக்கிறது. ஆணாதிக்கம், நிறவெறி போன்றவைகூட ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும் (பக்.101), சாதி ஒரு சமூக பிரச்சினையாகப் பார்க்கப்படவில்லை.

பக்கம் எண் 138 -இல் குழந்தைகள் எதிர்காலத்தில் வளர்ந்தபின் ஒரு சமத்துவமான உள்ளடக்கிய சமூகத்தில் அங்கமாக இருப்பார்கள்; எனவே இது அமைதிக்கும் தேசிய ஒற்றுமைக்கும் வழிவகுக்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. ஆனால் தற்போது புறந்தள்ளப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் இருந்து வரும் மாணவர்களின் உரிமையைப் பற்றி பேசவில்லை.

குறிப்பாக இந்த வரைவு, கல்வி நிறுவனங்களில் மாணவர்களுக்கான அல்லது ஆசிரியர்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு பற்றி எங்குமே குறிப்

பிடவில்லை. கடந்த சில வருடங்களாக, இட ஒதுக்கீடு சமூக ஏற்றத் தாழ்வை குறைக்கும் ஆயுதமாக இருந்துள்ளது. தே.க.கொள்கை -2019, இதுவரை இட ஒதுக்கீடு சம்பந்தமாக எடுத்துக்கொண்ட அனைத்து முயற்சிகளையும் மறுதலிப்பதாக உள்ளது.

இத்துடன், பக்கம் எண் 334 -இல், தனியார் உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் இட ஒதுக்கீடு கொள்கைகளை கடைபிடிக்க வேண்டிய தேவையில்லை என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பக்கம் எண்கள் 148 -49 -இன்படி, பட்டியல் இனம், பின்தங்கிய இனம் இவற்றில் இருந்து வரும் மாணவர்கள் இவ்வினத்திலிருந்து வரும் ஆசிரியர்கள் மூலமே கற்பிக்கப்பட வேண்டும். ஏனென்றால், இவ்வாசிரியர்கள் இம்மாணவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருப்பார்கள். இஸ்லாமிய மாணவர்கள், உருது தெரிந்த ஆசிரியர்கள் மூலம் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். இங்கு உருது தெரியாத இஸ்லாமிய மாணவர்கள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை.

இட ஒதுக்கீடு பேசப்படாத நிலையில், 'மெரிட் சிஸ்டம்' பேசப்படுகின்றது. கல்வி நிறுவனங்களில் மாணவர்கள் சேர்க்கை முதல் ஆசிரியர் நியமனம்வரை ஒரு கடுமையான 'மெரிட் சிஸ்டம்' கடைபிடிக்கப்படும் (பக்.114,116,119) என கூறப்பட்டுள்ளது..

புறக்கணிக்கப்படும் மாற்றுத் திறனாளிகள்

தே.க.கொள்கை -2019, CwSN (children with special needs) என்ற பதத்தை பயன்படுத்துகின்றது. இவை பெரும்பாலும், இவ்வரைவின் தொடக்கப் பக்கங்களில், ஆரம்பக் கல்வியைப் பற்றிப் பேசும்போது குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆனால், உயர்கல்வி பற்றி பேசும் பக்கங்களில் இவை காணப்படவில்லை.

பக்கங்கள் 154 மற்றும் 155 மாற்றுத் திறனாளிகளுக்கான சிறப்பு தேவைகளைப் பற்றி பேசுகின்றன. ஆனால் மாற்றுத் திறனாளி ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்வது குறித்த வழிமுறைகளைப் பற்றியோ அல்லது அவர்களுக்கான சிறப்பு தேவைகளை பூர்த்தி செய்வது பற்றியோ எந்தவித குறிப்பும் இல்லை.

மேலும், ஒவ்வொரு கொள்கைக்கும், அவற்றை அமல்படுத்துவதற்கான ஒரு காலக்கெடுவை முன்வைக்கும் தே.க.கொள்கை -2019, மாற்றுத் திறனாளிக்கான சிறப்பு தேவைகள் பற்றி குறிப்பிடும் போது மட்டும் எந்த காலக்கெடுவையும் கொடுக்கவில்லை.

மாணவ, ஆசிரியர் சங்கங்களின் ஜனநாயக உரிமைகள் பறிப்பு

தே.க.கொள்கை -2019 -இல், மாணவ சங்கங்கள் பற்றிய எந்த குறிப்பும் இல்லாததோடு, இச்சங்கங்களை அங்கீகரிப்பது சம்பந்தமான எந்த வழிமுறைகள் பற்றியும் பேசப்படவில்லை. பேச்சு வார்த்தைக்கும், விமர்சனத்திற்கும், போராட்டத்திற்கும், எதிர்வினையாற்றுவதற்குமான எந்ததொரு வாய்ப்பையும் தே.க.கொள்கை -2019 கொடுக்கவில்லை.

வரைவின் 292 -ஆம் பக்கத்தின்படி, ஆசிரியர்களுக்கு ஏதேனும் குறைபாடுகள் இருந்தால், அவர்கள் அரசு அதிகாரிகளிடம் புகார் செய்ய முடியும் அல்லது பிரதம மந்திரி தலைமை தாங்கும் RSA அமைப்பிடம் தெரிவிக்கவேண்டும் (பக்.292).

தே.க.கொள்கை -2019 -ஐ அமல்படுத்துவது வருங்கால சந்ததியினரை கருத்தில் கொண்டு செயல்படவேண்டும் என்பதனால், இக்கொள்கைகளின் விளைவுகள் என்னவாக இருக்கும் என்பது பற்றிய ஒரு தெளிவான ஆழமான விவாதம் மிக முக்கியமானதாகும். இந்த வரைவுத் திட்டம் சமூக -பொருளாதார - பண்பாட்டு வேறுபாடுகளை மதிப்பது, ஏற்றுக்கொள்வது என்ற வழிகாட்டுதலின் அடிப்படையில் கல்விக் கொள்கைகளை வடிவமைப்பதன் சாத்தியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதுபோல் தெரிகின்றது.

ஆழ்ந்து வாசிக்கும்போது, இவை சமூக, பொருளாதார வேறுபாடுகளை களைவதற்குப் பதிலாக அவை மறுகட்டமைப்பு செய்யப்படுவதற்கான ஆபத்துகள் அதிகமாகத் தெரிகின்றன. கல்விக் கொள்கைகள் அரசியலமைப்பு கூறுகின்ற வழிகாட்டுதலை அடிப்படையாக கொண்டு வரையப்பட வேண்டும். கல்விக் கொள்கைகளை அரசியலமைப்பின் பிடியிலிருந்து நீக்கி 'சமுதாயத்தின்' ஆளுகைக்கு மாற்றுவது பேராபத்தை விளைவிக்கும்.

காப் பஞ்சாயத்து - வெறிபிடித்தவர்களின் ஆதிக்க சாதி மன்றம்

ஒருகணம் "காப்" பஞ்சாயத்தின் கீழ் பள்ளிக்கூடங்கள் வருகின்றன என்ற நினைத்து பாருங்கள், இதன் விளைவுகள் என்னவாக இருக்கும்? ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர், பழங்குடியினர், பெண்கள், உழைக்கும் வர்க்கத்தினர், உடல் ஊனமுற்றோர், சிறுபான்மையினர் - இவர்களின் உணர்வுகளை, உரிமைகளை மதிப்பதாக கல்வித் திட்டங்கள் அமைய வேண்டும்.

Draft
**National
Education Policy 2019**

கல்வி நிறுவனங்களில் இட ஒதுக்கீடு சமூக மாற்றத்திற்கான தொடக்கப் புள்ளியாக இருந்துள்ளது. இதை அழிக்க விழையும் எந்த கொள்கையையும் உடனே நீக்க வேண்டும். இந்த வரைவுத் திட்டத்தை எழுதியோர், கல்வி என்பது மக்களின் உரிமை, மக்களுக்கான சேவை அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மொழியும் முக்கியமானது என்றபோதிலும், சமஸ்கிருதம் மற்றும் இந்தி இவற்றை முதன்மைப்படுத்துவதன் மூலம் மற்ற மொழிகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளுவது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. பழைய பண்பாட்டின் பெருமைகளை, பண்டைய ஆட்சியாளர்களின் சாதனைகளைப் பட்டியலிடுவதைவிட, 21 -ஆம் நூற்றாண்டு மாணவர்கள் சதாரண மக்களின் வரலாற்றை, போராட்டங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதும் அவசியமாக உள்ளது.

‘புதியன கழிதலும் பழையன புகுதலும்’

அறிவியலுக்குப் புறம்பான புராணக் குப்பைகளை புகுத்தும் கல்விக் கொள்கை!

பேராசியர் கருணானந்தன்,

வரலாற்றுத்துறை முன்னாள் தலைவர்,
விவேகானந்தா கல்லூரி, சென்னை.

ஐரு மருத்துவத்தில் சிம்டம் என்பது நோயின் அறிகுறி; அதைப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால், நோய் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அறிகுறியை வைத்து நோயைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அறிகுறிகளோடு போரிட்டுக் கொண்டிருக்க முடியாது. இன்று மத்திய அரசு வெளியிட்டுள்ள தேசிய கல்விக் கொள்கை வரைவு அறிக்கையில் நாம் பார்க்கிற இத்தனை விசயங்களும் ஒரு பெரிய நோய்க்கான ஆபத்தின் அறிகுறிகள். இது 2016 -ஆம் ஆண்டே வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. முன்னாள் பிரதமர் வாஜ்பாயின் சரஸ்வதி மந்திரத்திலிருந்து ஆரம்பித்தது. ஆனால் இங்கே அரசியல் ரீதியாக, பண்பாட்டு ரீதியாக ஓர் இந்துத்துவக் கருத்துக்களை திணிக்கும் முயற்சி என்பது 1940 -களிலேயே தொடங்கிவிட்டது.

ஆர், எஸ். எஸ். உருவாக்கப் போகின்ற ஒரு தேசத்தில் கல்வி எப்படி இருக்க வேண்டும், எந்தப் பண்பாடு இருக்க வேண்டும், எந்தப் பண்பாடுக்கு எந்த மொழி கருவியாக இருக்க வேண்டும், யாருக்கு முதன்மை அளிக்க வேண்டும் என்பதையெல்லாம் அவர்கள் தீர்மானித்து, அவர்கள் தொடர்ந்து முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதெல்லாம் நீங்கள் படிக்க வேண்டும் என்றால் ஒன்றுமில்லை; குரு கோல்வால்கரின் சிந்தனை கொத்து (Bunch of Thoughts) - அதை நீங்கள் எடுத்து படிக்கலாம். ஆனால், அதை தற்போது அடிக்கடி காலத்திற்கு ஏற்றார்போல் மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 1960 -களுக்கு முன்னாள் உள்ள புத்தகத்தை வாங்கிப் படித்தால் அவர்களின் உள்நோக்கம் புரியும்.

இந்த கல்விக் கொள்கை வரைவு என்று நமக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒன்று நமக்கு தெளிவாக தெரிகிறது இது ஒரு இந்துத்துவ - கார்ப்பரேட் கூட்டணியில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிற கலவை. கார்ப்பரேட்டுக்கு லாபம்தான் முக்கியம் . ஆளுகின்ற வர்க்கத்திற்கு அனுசரணையாக இருந்து கொண்டு தங்களது நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வார்கள். இதில் அற்புதமான வார்த்தைகள் எல்லாம் போட்டு, ரொம்ப பெருசா போட்டுவிட்டு, கடைசியில் அதில் என்ன சொல்ல விரும்புகிறார்கள் என்றால், புதியன கழிதலும் பழையன புகுதலும். அவர்களின் பழைய பண்பாடான பார்ப்பனிய பண்பாட்டை புகுத்துவதற்காக அத்தனை வழியையும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது இந்த அறிக்கையில் நீங்கள் பார்ப்பது ஒரே நாடு, ஒரே மொழி, ஒரே மதம், ஒரே பண்பாடு, ஒரே ஆட்சி. அதாவது, இந்துத்துவத்தின் அடிப்படை இந்தியாவின் பன்முகத்தன்மையை மறுப்பது. அரசியல் ரீதியாகவும் பண்பாட்டு ரீதியாகவும் மறுப்பது. அதனடிப்படையில்தான் ஒரே கல்விக் கட்டமைப்பு என்பதைக் கொண்டுவர விரும்புகிறார்கள்.

கல்வி என்பதை எப்படி பார்க்கிறார்கள்? ஒரு தேசத்தின் மனதை (The mind of the nation) வார்த்தெடுக்க விரும்புகின்றார்கள். ஒரு செயற்கையான தேசியத்தை (artificial nation) உருவாக்க, கல்விக் கட்டமைப்பையும் கல்விக் கொள்கையையும் ஒரு கருவியாக ஏற்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள்.

இப்போது இவர்கள் வெளியிட்டுள்ள கல்விக் கொள்கைக் கான வரைவு அறிக்கையானது, நாமெல்லாம் ஏற்றுகொண்டால் தான் நடைமுறைக்கு வருமா? இல்லை. ஏற்கெனவே வந்து கொண்டிருக்கிறது; ஒவ்வொன்றாக புதிய புதிய அமைப்புகளைக் கொண்டு வருகிறார்கள். மேற்பார்வைக்கு, ஒரு தார்ப்பீகமாக இதை விவாதத்திற்கு விட்டிருக்கிறோம், தேசத்தின் அனுமதியோடுதான்

இதை அமல்படுத்தப் போகிறோம் என்று சொல்வதற்கான மாய தோற்றத்தை உருவாக்குவதற்காக, இந்த சித்து வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

2015 -இல் ஸ்மிருதி இராணி ஆரம்பித்து, ஜவடேகர் வந்து, சுப்ரமணி கமிட்டி, இப்போது கஸ்தூரி ரங்கன் கமிட்டி - என அனைத்திலும் அடித்தளமாக வெளிப்படுகிற ஒரு விசயம் என்னவென்றால், முழுமையான மையப்படுத்துதல் (Absolute centralization) இதில் வருகிறது. கல்விச் சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் இந்தியாவில் இருக்கிற 45,000 உயர்கல்வி நிறுவனங்களையும், 700 -க்கும் மேற்பட்ட பல்கலைக்கழகங்களையும் மத்திய அரசின் ஒற்றைப் பிடியில் கொண்டுவருவது. பிரதம அமைச்சரின் பிடியில் கொண்டுவருவது, ஒரு கட்சியின் தலைமையில் கொண்டுவருவது, அவர்களைப் பின்நின்று ஆட்டியமைக்கின்ற இந்துத்துவ சக்திகளின் பிடியில் கொண்டு வருவது, ஒற்றைத் தலைமையின் கீழ் இந்தியாவின் அனைத்து கல்வி நிறுவனங்களையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவது - இதுதான் நடக்கிறது.

பெரியார் காலத்தில் குலக் கல்வியை எதிர்த்து போராடினோம்; அதில் வெற்றி பெற்றோம். அதற்கு முன்னாள் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துப் போராடினோம் அதில் வெற்றி பெற்றோம். மும்மொழிக் கொள்கையை மறுத்துவிட்டு இருமொழிக் கொள்கையை அண்ணா அவர்கள் கொண்டு வந்தார். 1950 -க்குப் பின், கல்வி என்பது மாநிலப் பட்டியலில் இருந்தது. கல்வியின் மீது மாநில அரசுக்கு முழுக் கட்டுப்பாடு இருந்தபோது, அந்தப் போராட்டங்கள் அனைத்தும் வெற்றி பெற்றன. 1976 -க்குப் பிறகு கல்வி, மாநில அரசு பட்டியலில் இருந்து பொதுப்பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. அப்போது நம் போராட்ட அணுகுமுறை மாறியாக வேண்டும் இல்லையா?

இந்த தேசிய கல்விக் கொள்கை சொல்வது என்ன? பன்மொழி (multi linguistic), பன்முகத் திறமை, பன்முகப் படிப்பு. ஆக, பன்மொழிகளை மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இது அடிக் கடி சொல்லப்பட்டுள்ளது. மும்மொழி வேண்டுமா, இருமொழி வேண்டுமா என்பதை அடுத்து பார்க்கலாம். இவர்கள் பன்மொழி பற்றி பேசுகிறார்கள். பல மொழி கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்கள். 3 வயது குழந்தைகள் நிறைய கற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று இவர்கள் ஒப்புதல் கொடுக்கிறார்கள். இது எந்த அறிவியலில் இருக்கிறது என நமக்குத் தெரியாது. இவர்கள் சொல்கிறார்கள் - கைக் குழந்தைக்குக் கூட பல மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஆற்றல் இருக்கிறதாம்! புராணத்தில் அபிமன்யு, கர்ப்பத்திலிருந்தபோதே மந்திரத்தைக் கற்றுக் கொண்டார் இல்லையா? சக்ரவியூகம் கற்றுக்

கொண்டார் இல்லையா? என்கிறார்கள். இவர்களின் அறிவியல் அறிவை என்னவென்று சொல்வது?

இப்போது குழந்தையின் திறமை பற்றி இவர்கள் பேசுகிறார்கள், என்ன அக்கறை இவர்களுக்கு? காரணம், அனைத்து இந்திய மொழிகளுக்கும் உச்சமாக இருப்பது சமஸ்கிருதம் போலவும், அது அனைத்து மொழிகளுக்கும் வளத்தை கொடுப்பது போலவும் கூறி சமஸ்கிருதத்தைப் புகுத்துவற்காக பன்மொழியைக் கற்க வேண்டும் என்ற கருத்தாக்கத்தைக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

அறிக்கையில், தாய்மொழிக் கல்வி என்று பேசுகிறார்கள். ஆனால், எட்டாம் வகுப்பிற்கு மேல் தாய்மொழியைக் காணவில்லை. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் இந்திய பண்பாடு, சமஸ்கிருத மொழி, அதற்கான வாய்ப்புகள், வசதிகளை உருவாக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக்கொண்டே வருகிறார்கள். சமஸ்கிருத மொழி என்பது நம்மைப் பொறுத்தவரையில் நவீனத்துவத்திற்குரிய மொழி அல்ல. சமஸ்கிருதத்தில் நவீனத்துவம் எங்கே இருக்கிறது? அதில் தத்துவமே கிடையாது. அனைத்தும் பழமைவாதம்தானே? உங்கள் வாழ்க்கை மாயை என்று சொல்லுவார்கள், இதுதான் தத்துவம் என்பார்கள். ஆனால், அவர்கள் மாயை இல்லாத உன்மையான வாழ்க்கையை அனுபவிப்பவர்கள். எல்லாம் நேரடி பிரச்சனையிலிருந்து திசை திருப்புகின்ற பசப்பு வார்த்தை தத்துவங்கள்தான் சமஸ்கிருதத்தில் இருக்கிறது. சமஸ்கிருதம் நவீனத்துவம் இல்லாத ஒரு பழமைவாத, புரோகிதவாத மொழி.

சமஸ்கிருதத்தில் காவியங்கள் இருக்கலாம். சாகுந்தலம் அப்படிப்பட்டது, இப்படிப்பட்டது என்று சொல்லலாம். ஆனால் வசதியானவன், ஓய்விருகின்றவனுக்குத்தான் அதில் சொல்லு கின்ற விசயம் எல்லாம். அவர்கள் காம சூத்திரம்கூட இலக்கியம் என்பார்கள். ஏனென்றால், அவன் உழைக்கவில்லை. உழைக்கின்ற வர்க்கத்திற்குத்தான் எதை இலக்கியமாக்குவது என புரிந்துகொள்ள முடியும். சமஸ்கிருதத்தில் எந்த இலக்கியம் ஏழையைப் பற்றி கவலை பட்டிருக்கிறது? ராமனை பற்றி கவலைப்படும், அர்ஜுனனைப் பற்றி கவலைப்படும். ஆனால், சூத்திரன் ஏகலைவனைப் பற்றி கவலைப் படாது அந்த இலக்கியங்கள்!

சமஸ்கிருதம் என்பது ஆதிக்க சக்திகளின் மொழியே தவிர, அறிவுக்கான மொழி அல்ல. அதை வேத கால கணிதம் என்று கூறுகிறார்கள். எவ்வளவு மில்லியன் இருக்கிறது என்று கூறினால், அது கணிதம் ஆகிவிடுமா? எவ்வளவு பூஜியம் போடணும் என்று சொன்னால், அது கணிதம் ஆகிவிடுமா? ஒரு ஆரம்ப கால

கணிதத்தை (primitive maths) வைத்துக்கொண்டு, இதுதான் கணிதம் என்கிறார்கள். அது சிந்துவெளி நாகரிகத்தில்கூட இருக்கே! தசாம்சம் முறை என்பது சிந்துவெளியில் இருக்கிறது. இரண்டு இரண்டாக பெருக்குவது என்பது சிந்துவெளியிலேயே இருக்கிறதே! அவர்களுக்கு முன்னரே இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஆதாரங்கள் வேத இலக்கியங்களில் இல்லை. ஆரியபட்டா, மற்றவர்கள் எல்லாரும் வந்தார்கள் என்று சொல்கிறார்கள் அது பிற்காலத்தின் செய்தி. அந்த ஆரியபட்டா நாலந்தாவிலேயும் தட்சசீலத்திலும் படித்ததாக எந்த ஆதாரமும் கிடையாது. தட்சசீலம் என்று சொல்கிறார்களே, அது அவர்களுடைய கல்வி நிறுவனம் இல்லை. பௌத்த கல்வி நிறுவனம்! அந்தக் கல்வி நிறுவனவனத்தில் அன்று கொடுக்கப்பட்ட பாடங்கள் கூட, அன்றைய பாடங்களே தவிர அவை எப்படி நவீன காலத்திற்குப் பொருந்தும்? நவீன காலத்திற்குப் பொருந்தாது. அப்போது அவர்கள் மீண்டும், மீண்டும் பழைய பண்பாடு, பழைய பல்கலைக்கழகம், தொன்மைமிக்க சமஸ்கிருதம் என்று சொல்லுகின்றபொழுது, அதற்குத்தான் சொல்லுகின்றேன் - புதியன கழிய வேண்டும், பழையன புகுகவே என்பதாக! அந்த பழையன என்பது என்ன சுரண்டுகின்ற வர்க்கம்!

நாம் சொல்கின்றோம், டெக்னாலஜி மாறிக் கொண்டிருக்கிறது, இந்தியாவிலும் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. மார்க்சிய தத்துவத்தில் என்ன ஆகும்? டெக்னாலஜி மாறும்போது வர்க்கங்களும் மாறும். ஆனால், இந்தியாவில் இந்த தொழில்நுட்பங்கள் எவ்வளவு மாறினாலும், ஆதிக்க வர்க்கம் மாறவே இல்லை. இந்தியாவில் இருக்கும் விநோதம் அது! வேதனை அது! கோவிலுக்குள் நுழைய முடியாத பிரச்சனை அந்தகாலத்தில் இல்லையா? தமிழே பாடமுடியாத கோவில் களாக இருந்தது அல்லவா? அப்போதிலிருந்து ஆதிக்கம் என்பது தொடர்ந்து அப்படித்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறது. உச்சகட்ட ஆதிக்கம் பிராமணியம். அடுத்தக் கட்டம், நிலப்பிரபுத்துவம். இரண்டும் இணங்கி போனது. அரசும் அதற்கு இணங்கி போனது. ஆக, பழைய பண்பாடு, ஒப்பற்ற பண்பாடு, இந்திய பெருமிதம் - என்று இந்தத் தேசிய கல்விக் கொள்கை அறிக்கையில் சொல்வதெல்லாம் நம்மை பசுப்புகின்றவை. உண்மையான பிரச்சனையில் இருந்தும், விடுதலை உணர்விலிருந்தும் நம்மை மாற்ற நினைக்கின்ற முயற்சிகள்.

அன்று ராஜாஜி குலக் கல்வியைக் கொண்டு வந்தபோது, அதை நாம் உடைத்தோம். அப்போது கல்வி மாநில பட்டியலில் இருந்தது. ஆனால், இப்போது கல்வி மையப்படுத்தப்பட்டதாக மாற்றப்பட்டு வருகிறது. பள்ளிக் கல்வியிலேயே விருப்பமான தொழிலை ஏற்றுக் கொண்டு பயிற்சி எடுத்துக்கொள்வது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இதில் என்ன விசயம் என்றால், குலக்கல்வி நவீன வடிவில் திணிக் கப்படுகிறது. நாம் நீண்டகாலமாக வலியுறுத்தி வருவது பள்ளிக் கல்வி, கட்டாய கல்வி, தொடர்கல்வி. நாம் இடைநிற்றல் (dropouts) கூடாது என போராடி வருகிறோம். ஆனால், இடைநிற்றலையே நியாயப்படுத்துகிற அடிப்படையாக்குகின்ற இந்தத் தேசிய கல்விக் கொள்கையை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?

பொதுக் கல்வி என்பது அனைவருக்கும் சமமாக இருக்கும். திறன் வேறு, பொதுக்கல்வி என்பது வேறு. நாம் நவீன கால கல்வியைப் பற்றி பேசுகின்றோம், மதசார்பற்ற கல்வியைப் பற்றி பேசுகின்றோம், அனைவருக்குமான கல்வியைப் பற்றி பேசுகின்றோம். அனைத்தையும் மறுப்பதாக இந்த வரைவு அறிக்கை இருப்பதால், இதில் சில திருத்தம் சொல்லலாமா, மாற்றலாமா என்பதெல்லாம் முடியாது. இதற்கான ஒரே தீர்வு, இந்த தேசியக் கல்விக்கொள்கை வரைவு அறிக்கையை முற்றிலும் நிராகரிப்பதுதான்!

நமக்கு எப்படிப்பட்ட கல்விக் கொள்கை வேண்டும் என்று நமது மாநிலம் முடிவு செய்ய வேண்டும். உங்களுக்கு விருப்பம் இருந்தால் குஜராத்தில் பத்து மொழியைப் படித்துக் கொள்ளுங்கள், நாங்கள் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. உங்கள் உரிமையில் நாங்கள் தலையிடவில்லை. எங்களுக்கு இரு மொழியா, ஒரு மொழியா என்பதை நாங்கள் தீர்மானித்துக் கொள்வோம். அதை மத்திய அரசு தீர்மானிக்க முடியாது. எத்தனை மொழி கற்பது என்பதை அந்த அந்த மாநிலத்தின் நிலைமைக்கு ஏற்ப அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொள்வார்கள். எதைப் படிப்பது என்பதை அந்த மாநில மக்கள் தீர்மானிக்க வேண்டுமே தவிர, மத்தியில் இருந்து மோடி அரசு தீர்மானிக்க முடியாது. எவனோ, எங்கோ இருந்துகொண்டு இடுகிற கட்டளைக்கு ஏவலாளர்கள் போல் செயல்படுகின்ற இந்த தமிழக அரசிடம் அதை எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஆனால், நாம் நமது உரிமையை விட்டுக்கொடுக்க முடியாது. இந்தக் கல்வியை ஒரு தரப்பு கையில் வைத்துக்கொண்டு ஆதிக்கதிற்காக பயன்படுத்துவதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நீ இதைப் படி, இங்கேதான் படிக்கணும், இவ்வளவு வருடம் படிக்க வேண்டும், இல்லாவிட்டால் வெளியே போய்விட வேண்டும், தேசிய தேர்வு எழுதினால்தான் உன்னால் பட்டப் படிப்பில் நுழைய முடியும் - என்பதையெல்லாம் ஏற்க முடியாது. தேசியக் கல்விக் கொள்கை என்பது பெரிய தேசிய சதி. பன்னெடுங்காலமாக போட்டு வருகின்ற சதித்திட்டம். அதை முறியடிக்க வேண்டும் என்றால், நாம் முனைப்பாக இருக்க வேண்டும். மற்றவர்களையும் முனைப்பாக்குவோம்!

நவீன கொத்தடிமைகளை உருவாக்கும் கார்ப்பரேட்டுகளுக்கான கல்விக் கொள்கை!

பேராசிரியர் கதிரவன்,

உயிரி தொழிற்நுட்பத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

இப்போது நடைமுறையில் இருக்கின்ற கல்விக் கொள்கை தோற்றுப்போய் இருக்கிறது, அதனால் புதிதாக கல்விக் கொள்கை கொண்டு வருகிறோம் என்கிறது மத்திய அரசு. ஏற்கெனவே இருக்கின்ற கல்விக் கொள்கையில் என்ன பிரச்சனை இருக்கிறது என்று கேட்டால், மாணவர் சேர்க்கை மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது என்ற வார்த்தையை முதலில் சொல்கிறார்கள். ஆனால், நமக்கு தெரிந்த வரையில் மாணவர் சேர்க்கை குறைவாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில், அனைத்து அரசுக் கல்லூரிகளிலும் இடம் கிடைக்காமல் நிறைய மாணவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். நமது பல்கலைக்கழகங்கள் எவ்வளவு இடங்களை ஒதுக்கியுள்ளதோ, அந்த இடங்களை நிரப்பிய பிறகும் இடம் கிடைக்காமல் மாணவர்கள் இன்னும் வெளியில்தான் நிற்கிறார்கள். எங்கே

குறைவான மாணவர் சேர்க்கை என்றால், பொறியியல் கல்லூரிகளில் தான். படித்தபின் வேலைவாய்ப்பு இல்லாததினால் அங்கு சேர்க்கை குறைந்து இருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் சொல்கிற மாணவர் சேர்க்கை குறைவு என்பது பொய்யானது.

அடுத்து அவர்கள் சொல்வது, நாம் ஒரு குறுகிய வட்டத் திற்குள்ளேயே இருக்கிறோம், பலதரப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளிலோ, பலதரப்பட்ட படிப்புகளிலோ இல்லை என்கிறார்கள். இது முழுப் பொய். ஏனென்றால், கல்விக் கூடங்களும் சரி, ஆராய்ச்சிக் கூடங்களும் சரி, பள்ளிக்கூடங்களும், கல்லூரிகளும் சரி அறிவை வளர்ப்பதற்காகத்தானே ஒழிய, ஒரு தினக்கூலியை உருவாக்குகிற கூடங்கள் கிடையாது. ஆனால், கிட்டத்தட்ட 10 வருடங்களாக, 15 வருடங்களாக அடிப்படை அறிவியலை விட்டு வெளியே வந்துவிட்டோம். இன்றைக்கும் உலக அளவில் அடிப்படை அறிவியல் இருக்கிறவர்கள்தான் மருத்துவ ஆராய்ச்சியைச் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். எந்த எம்.பி.பி.எஸ். டாக்டரும், எந்த எம்.டி. டாக்டரும் மருத்துவ ஆராய்ச்சி செய்வதில்லை.

உலக அளவில் எல்லா நாடுகளிலும் இந்த அடிப்படை அறிவியலான தாவரவியலும், விலங்கியலும் படித்தவர்கள்தான் இன்றைக்கு வரைக்கும் மருத்துவத்தில் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதேபோல ஐ.ஐ.டி. -யில் பி.எச்.டி. படிக்கிறவர்கள் யாரென்று பாருங்கள். பி.டெக், எம்.டெக் முடித்தவர்கள் செய்யவில்லை. அண்ணா பல்கலைக்கழகத்திலோ, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலோ அல்லது மற்ற பல்கலைக்கழகங்களிலோ இயற்பியல், வேதியியல் முடித்த மாணவர்கள்தான் அங்கு ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

ஒரு தொழிற்சாலைக்கு என்ன தேவையோ அதைப் படிக்கவில்லை என்பதற்காக இதை இங்கு கொண்டு வருகிறார்கள். இது கல்விக் கூடங்கள்தான். இங்கு கல்வி முடிச்சிட்டு B.Sc, M.Sc -யோ முடிச்சிட்டு, அதற்கு அப்புறம் அவங்க சர்டிபிகேட் கோர்ஸ் முடிச்சிட்டு, அவங்க தொழிலுக்கு போகட்டும். அதில் தவறே கிடையாது. ஒரு வருடமோ, இரண்டு வருடமோ எந்தத் தொழிலுக்கு எந்த இண்டஸ்ட்ரிக்கு வாய்ப்பு இருக்கோ அதை பேஸ் பண்ணி படிக்கட்டும். தவறே கிடையாது. ஆனால், அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? இப்போது கல்விக் கூடங்களிலே, கல்லூரிகளிலே multi-disciplinary சப்ஜெக்ட் கொண்டு வரணும், அதே மாதிரி lack of accessibility என்கிறார்கள். தொடர்பு இல்லை, ஒரு கல்விக்கும்

இன்னொரு கல்விக்கும் தொடர்பு இல்லை; அதே மாதிரி ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை குறைவாக இருக்கு என்கிறார்கள்.

ஆம்! குறைவாகத்தான் இருக்கிறது, அதற்குக் காரணம் கல்வியின் தரம் கிடையாது. அரசாங்கத்தோட நிலை. அரசாங்கம் காலியிடங்களை நிரப்பவில்லை. அதனால் ஆசிரியர்கள் குறைவாக இருக்கிறார்கள்.

அதேபோல் பேராசிரியர் மற்றும் துணைவேந்தர் பணியிடங்களை நிரப்புவது - இதெல்லாம் சரியாக நடக்கவில்லை என்று கஸ்தூரி ரங்கன் கமிட்டி சொல்கிறது. இதற்கு கல்வியாளர்கள் காரணம் கிடையாது. அரசாங்கம்தான் காரணம். நல்ல ஒரு ஆசிரியரை நியமிக்க வேண்டியது அரசின் பொறுப்பு. கல்வியாளர்களின் பொறுப்பு கிடையாது.

ஆராய்ச்சி குறைவாக இருக்கு என்கிறார்கள். ஆராய்ச்சி எதை நோக்கி என்றால், தொழிற்சாலைக்கு தொடர்புடையதாக இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறார்களே தவிர, அடிப்படை அறிவியலை யாரும் பார்ப்பது இல்லை.

செடிகளைப் பற்றியே தெரியாமல் நீங்கள் என்ன ஆராய்ச்சி செய்ய முடியும்? இங்கு சித்த மருத்துவத்திற்கோ அல்லது ஆயுர் வேதத்திற்கோ, இல்லையென்றால் ஆங்கில மருத்துவத்திற்கோ ஒரு மருந்து கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்றால், நீங்கள் திருநெல்வேலிக்கும், கன்னியாகுமரிக்கும் அங்கே இருக்கிற மலைப் பிரதேசங்களுக்குப் போய், அங்கே இருக்குற செடியை அடையாளம் கண்டு கொண்டு வந்தால்தான் ஆராய்ச்சி செய்ய முடியும். நீங்கள் சென்னையில் இருந்து கொண்டு எந்த செடியையும் அடையாளம் கண்டு இங்கு கொண்டு வந்துவிட முடியாது. அனைத்து விதமான படிப்புகளையும் ஒரே இடத்தில் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதுதான் அவர்களுடைய எண்ணம்.

ஏறத்தாழ 15 வருடங்களுக்கு முன்பாக அதாவது, தனியார் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்கு முன்பாக ஆராய்ச்சிக்கு 100 கோடி ரூபாயோ 1000 கோடி ரூபாயோ செலவு செய்தார்கள் என்றால், அந்த 1000 கோடியும் யாரிடம் வந்தது? அரசாங்க பல்கலைக்கழகங்களுக்கு! மத்திய பல்கலைக்கழகமாக இருக்கட்டும், மாநிலப் பல்கலைக்கழகமாக இருக்கட்டும் அல்லது கல்லூரிகளாக இருக்கட்டும். இவர்களுக்கு மட்டும்தான் அந்த முழுத்தொகையும் வந்தது. ஆராய்ச்சிக்காக என்றைக்கு தனியார் பல்கலைக்கழகங்கள்

தாங்களும் ஆராய்ச்சிக்கு விண்ணப்பிக்கலாம் என்ற நிலை வந்ததோ, அப்போதிலிருந்து அவர்களுக்கும் சரிசமமாகப் பணம் கொடுக்கப் பட்டது. இன்று வரையிலும் ஆராய்ச்சிக்காக ஆயிரம் கோடி ஒதுக்கப் படுகிறதென்றால், 500 கோடி ரூபாய் அரசு நிறுவனத்துக்கும், 500 கோடி ரூபாய் தனியார் கல்வி நிறுவனத்துக்கும் வழங்கப்படுகிறது. இங்குதான் பிரச்சனை எழுகிறது.

உதாரணமாக, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அங்கு நிதி நிர்வாகத்தைப் பார்ப்பதற்கு அதற்கான அதிகாரி இருக்கின்றார். இதில், அரசு நிர்வாகமே நேரடியாகத் தலையிட்டு கணக்கு தணிக்கையைப் பார்க்கிறார்கள். ஒரு பேப்பர், பேனா வாங்குகிறேன் என்றாலும், ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வாங்கக்கூடாது என்கிறார்கள். இது போன்ற ஒரு சூழல் அரசு நிர்வாகத்தில் உள்ளது.

ஆனால், இதையே தனியார் பல்கலைக்கழகங்களில் யோசித்துப் பாருங்கள். அரசின் தலையீடு ஏதாவது இருக்கிறதா? லட்சம், கோடி கோடியாகப் ப்ராஜக்ட் கொடுக்கின்றோம். எந்த தனியார் பல்கலைக்கழகங்களிலாவது அரசு தலையிடுகிறதா? எல்லாவற்றிலும் தனியார் ஆடிட்டர்களே இருக்கிறார்கள். அரசாங்கமும் நிர்வகிப்பதில்லை. எத்தனை லட்சம் வந்தாலும் ஒரே சீல். ஆடிட் போட்டு கிளியர் பண்ணிட்டு போயிட்டே இருப்பாங்க. அதை அரசு நிர்வகிக்க முடியுமா? பார்வையிட முடியுமா? எதுவுமே செய்ய முடியாது. இந்தப் பணத்தை ஆராய்ச்சிக்காகச் செலவு செய்கிறார்களா? இல்லை. அந்தப் பல்கலைக்கழகங்கள் என்ன செய்கிறது? நமக்கே தெரியும். கோடம்பாக்கத்தில் சினிமா எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். படத்திற்கு முதலீடு செய்கிறார்கள். தனியார் பஸ் விட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். தண்ணீர் லாரி, ஹோட்டல் வைத்து தொழில் செய்கிறார்கள். இந்தப் பணமெல்லாம் எங்கிருந்து வந்தது?

முக்கியமாக நாம் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால், நிதி அளிப்பதில் தனியார் கல்வி நிறுவனத்தையும், அரசு கல்வி நிறுவனத்தையும் - இரண்டையும் அவர்கள் சரிசமமாகக் கருதுவதைத்தான் இந்தக் கல்விக் கொள்கை முன்வைக்கிறது. எனவே, அது கல்வியில் தனியார்மயத்தைத்தான் ஊக்குவிக்கிறது. எனவே இந்தக் கல்விக் கொள்கையைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்.

எம்.சி.ஐ. கலைப்பு! தேசிய மருத்துவ ஆணையம் உருவாக்கம்!

ஏழைகளுக்கு மருத்துவமும்,
மருத்துவக் கல்வியும் இல்லை!

டாக்டர். இ.ஆர். இரவீந்திரநாத்,

பொதுச்செயலாளர், சமூக சமத்துவத்திற்கான டாக்டர்கள் சங்கம்.

நவீன விஞ்ஞான மருத்துவம் (*modern scientific medicine*) என்பது எதோ இங்கிலாந்திலோ, பிரான்சிலோ கண்டுபிடித்தது இல்லை. இந்த நவீன விஞ்ஞான மருத்துவம் என்பது, உலகம் முழுவதுமான எல்லாவிதமான சமூகங்களைச் சேர்ந்த எல்லா பண்பாடுகளைச் சேர்ந்த அறிவியல் கருத்துக்களை, தொழில்நுட்ப கருத்துக்களை உள்வாங்கி,, அதன்மீது கட்டப்பட்டதுதான் நவீன விஞ்ஞான மருத்துவம். எனவே, இந்த நவீன விஞ்ஞான மருத்துவத்தை ஒழித்துக்கட்டக்கூடிய வகையில் இந்த தேசிய கல்விக் கொள்கையில் மருத்துவத்தைப் பற்றி ஒன்று சொல்கிறார்கள்.

அப்போது இந்த மருத்துவம் என்பது இன்றைக்கு பழைய, பண்டைய மருத்துவங்களை எல்லாம் அறிவியல் மற்றும் ஆதாரங்களின் அடிப்படையில், அதில் உள்ள நல்ல விசயங்களை எடுத்துக் கொண்டு, அதில் உள்ள அறிவியல் விசயங்களை எடுத்துக்கொண்டு,

அதை வளர்த்தெடுத்ததுதான் நவீன விஞ்ஞான மருத்துவம். இந்த நவீன விஞ்ஞான மருத்தும் பண்டைய கால மருத்துவ முறைகளை யெல்லாம் உள்வாங்கிக் கொண்டு, அதை மேலும் வளர்த்தெடுப்பது மட்டுமில்லை; இன்றைக்கு பல்வேறு அறிவியல் துறைகளில் இருக்கக்கூடிய அனைத்து கண்டுபிடிப்புகளிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நியூக்கிலியல் பார்ட்டிகல்ஸ் - அதை பயன்படுத்துகிறது, நானோ டெக்னாலஜி - அதை பயன்படுத்துகிறது. அல்ட்ரா சவுண்ட் - அதை பயன்படுத்துகிறது, மேக்னெடிக் துறையிலும் அது பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது போன்ற நவீன அறிவியலில் இருக்கக் கூடிய பல்வேறு வளர்ச்சியை உள்வாங்கிக் கொண்டு, அதை எப்படி மருத்துவத்தில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு நவீன அறிவியல் மருத்துவம் பயன்படுத்துகிறது. எனவே, இதை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடுதான் இந்த கல்விக் கொள்கையில் மருத்துவத்தைப் பற்றியும் சொல்கிறார்கள்.

ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ அறிவியல் என்ற வார்த்தையை அடிக்கடி பயன்படுத்துகிறார்கள். ப்புனூரலிஸ்டிக் ட்ரீட்மெண்ட் என்று கூறி இந்த வார்த்தையை பயன்படுத்துகிறார்கள். இதை பார்த்து, இன்னும் சொல்லபோனால், அறிவியல் ரீதியாக இருப்பவர்கள் கூட தடுமாறுகிறார்கள். நவீன மருத்துவம் பக்க விளைவுகள் உள்ளது, சித்தாவுக்கு போகலாம், ஹோமியோபதிக்கு போகலாம் என்ற கருத்து பலபேரிடம் இருக்கிறது. இந்த உணர்வை மிக நுட்பமாக இன்று இந்த கல்விக் கொள்கையின் மருத்துவ பிரிவில் இவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். இன்று வெங்கட்ராமன் ராமகிருஷ்ணன் அவர் மிக பெரிய சயின்டிஸ்ட், சிதம்பரத்தை சேர்ந்தவர். அவர் மைக்டோ கான்ரியா, ரிபோசம்பட்ரி ஆராய்ச்சி செய்து நோபல் பரிசே வாங்கியவர். அவர் ஹோமியோபதி ஒரு சூடோ சயின்ஸ் என்று சொல்கிறார். கெமிஸ்ட் ரியை ஏற்றுக் கொள்ளாத எந்த அறிவியலும் ஒரு சூடோ சயின்ஸ்தான். இன்று ஹோமியோபதி கெமிஸ்ட் ரியை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை அது ஒரு சூடோ சயின்ஸ்தான் என்று அவர் சொல்கிறார்.

இந்த நவீன மருத்துவத்தில் டையல்யூஷனலை கொண்டு வருவ தற்குத்தான், அதை கொண்டு வருகிறார்கள். இன்றைக்கு மெடிக்கல் கவுன்சில் ஆப் இந்தியா ஊழல் மிகுந்த அமைப்பாக மாறிவிட்டது, எனவே அதை ஒழித்துக்கட்டுகிறேன்; அதற்கு பதிலாக தேசிய மருத்துவ ஆணையத்தை (national medical commission) கொண்டு வருகிறேன் என்று இந்தத் தேசிய கல்விக் கொள்கையில் கூறியிருக்கிறார்கள். நான் என்ன கேட்கிறேன் என்றால், அதேபோல் நம்முடைய தேர்தல் முறையில் ஊழல் இருக்கிறது அப்பொழுது சர்வாதிகார போக்கிற்கு சென்று விடலாமா? காவல் நிலையத்தில் ஊழல் இருக்

கிறது, காவல் நிலையமே வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடுவோமா? எந்த துறையில் ஊழல் இல்லை? ஊழல் இருக்கிறது என்றால், அதை எப்படி ஒழிப்பது, எப்படி போக்குவது என்றுதான் பார்க்க வேண்டும். ஏன் லோக்பால் மசோதாவைக்கூட நீங்கள் தாக்கல் செய்த பிறகும், அதை முழுமையாக இங்கு நடைமுறைப்படுத்தவில்லை? இதுபோல் நிறைய விசயம் பேசலாம். நீதித்துறையில் இங்கு ஊழல் இல்லையா, உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஊழல் இல்லையா? ஊழல் இருக்கிறது என்பதற்காக ஒரு அமைப்பையே ஒழிக்க முடியாது.

ஆனால் இன்றைக்கு MCI -யை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு, ஊழல் என்ற காரணத்தைச் சொல்கிறார்கள், இன்றைக்கு MCI -இல் ஊழல் இருந்தாலும் கூட, அதை சரிசெய்ய முடியும். சரிசெய்ய வேண்டும் என்பது எங்கள் கருத்து. இன்றைக்கு MCI -இல் ஊழல் இருந்தாலும் கூட, இன்றைக்கு அது மதச்சார்பற்ற அமைப்பு. அதில் இந்துத்துவ கருத்தை யாரும் நுழைக்க முடியாது. அன்சயிண்டிக் (Unscientific) கருத்துக்களை யாரும் திணிக்க முடியாது. இன்றைக்கு இந்தியாவில் உள்ள மருத்துவ பாடத்திட்டங்களை யார் வகுக்கிறார்கள் என்றால், மிகபெரிய மருத்துவ விஞ்ஞானிகள். சர்வதேச தொழில்நுட்பம் எல்லாம் சார்ந்து, உலகளாவிய விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத்தை எல்லாம் மருத்துவம் சார்ந்து, இன்றைய தேவையைக் கருத்தில் கொண்டு நம்முடைய மருத்துவ பாடத்திட்டத்தை, மெடிக்கல் கவுன்சில் ஆப் இந்தியாவின் (medical council of India) நிபுணர் குழுதான் வகுக்கிறது. அதுபோல இந்தியா முழுவதும் மருத்துவ கல்லூரிகளுக்கு அங்கீகாரம் கொடுப்பது, படிப்புகளுக்கு அங்கீகாரம் கொடுப்பது முதலானவற்றையெல்லாம் மெடிக்கல் கவுன்சில் ஆப் இந்தியா (medical council of India) செய்கிறது.

இந்தத் தேசிய கல்விக் கொள்கையில் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால், மெடிக்கல் கவுன்சில் ஆப் இந்தியாவை ஒழித்துக் கட்டி விட்டு, தேசிய மருத்துவ ஆணையம் கொண்டு வருகிறோம் என்கிறார்கள். அந்தத் தேசிய மருத்துவ ஆணையத்தின் ஒரே பணி என்னவென்றால், மெடிக்கல் டீர்ட்மெண்ட் ஸ்டாண்டர்ட் மட்டும் தான் நீங்கள் பார்க்க வேண்டும்; நீங்கள் பாடத்திட்டத்தைப் பற்றி கவலைப் படாதீர்கள்; அதில் தலையிட உங்களுக்கு உரிமை கிடையாது; இதெல்லாம் தேசிய உயர்கல்வி ஆணையம் பார்த்துக் கொள்ளும் என்கிறார்கள். அதுதான் மருத்துவக் கல்விக் கொள்கையை வகுக்குமாம்!

இதில் நான் என்ன கேட்கிறேன் என்றால், இஸ்ரோவிற்குச் சென்று நான் ஒரு மருத்துவராக ஆராய்ச்சி செய்து இந்தப் பாடத்

திட்டதை வையுங்கள் என்றோ, விஞ்ஞான தொழில்நுட்பம் விண்வெளியில் என்னவெல்லாம் செய்கிறது என்று சொல்லிவிட முடியுமா? அதேபோல மருத்துவத்துறையில் புதியதொரு தொழில் நுட்பம், ஒரு வளர்ச்சி என்றால், அதைப் பற்றி பாடத்திட்டம் வகுக்க வேண்டும் என்றால், அந்தத்துறை சார்ந்தவர்கள்தான் வகுக்க முடியும். எனவே, இன்றைக்கு தேசிய உயர் கல்விக் கொள்கையில் மருத்துவப் பாடத்திட்டம் பற்றி, மருத்துவக் கல்விக் கொள்கை பற்றி உருவாக்குவதற்கான நிபுணர்களே அதில் இல்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால், இந்த கல்விக் கொள்கையை கல்வியாளர்களே உருவாக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட கல்விக் கொள்கை பற்றித்தான் இங்கு பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட மோசமான நிலைமைதான் உள்ளது.

தேசிய மருத்துவ ஆணையத்தை கொண்டு வர அவர்களுக்கு அதிகாரமே கிடையாது. ஏற்கனவே MCI -இல் 125 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் இருப்பார்கள். அதில் சில மாற்றங்கள் செய்யலாம், அதில் சிவில் சொசைட்டி மெம்பரை கொண்டு வரலாம்; சில வழக்கறிஞர்களை போடலாம். இதுபோல பிரிட்டன் மெடிக்கல் கவுன்சிலில் இருக்கிறது. அதுபோல மாற்றங்கள் செய்யலாம். ஆனால், அதைப் பற்றியெல்லாம் சிந்திக்காமல் ஒட்டுமொத்தமாக MCI -யை ஒழித்துக் கட்டுகிறார்கள்.

இவர்கள் கொண்டுவரும் தேசிய மருத்துவ ஆணையத்தில் ஒரு 24 பேர் மட்டும் தான் இருப்பார்கள். அதில் நான்கு பேர் மட்டும் தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் இருப்பார்கள். அதன் தலைவர் நினைத்தால், மத்திய மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் உறுப்பினர்களை வெளியே அனுப்பலாம். அதிகாரம் முழுவதும் மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை மூலம் மத்திய அரசிடம் சென்றுவிடும். அப்பொழுது மத்திய அரசு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.

பிதமர் என்ன நினைத்தாலும் அதைக் கல்விக் கொள்கையில் செயல்படுத்த முடியும். பண்டைய காலத்தில் நம் நாட்டில் மிகப் பெரியளவில் உறுப்பு மாற்று மருத்துவர்கள் எல்லாம் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்று இந்திய விஞ்ஞானிகள் மாநாட்டில் அவர் பேசினார். என்னவென்று கேட்டால், யானைத் தலையை வெட்டி அதை மனிதனுக்கு பொருத்தித்தான் விநாயகர் என்ற கடவுளையே உருவாக்கினார்கள் என்று சொன்னார். இதுபோல சாத்தியமே இல்லை. யானையின் தலையை மனிதனுக்குப் பொருத்துவதற்கு இன்னும் விஞ்ஞான தொழில்நுட்பம் வரவில்லை. ஆனால், அதை பெரிய சயிண்டிபிக் டெவலப்மெண்ட் என்று நம்முடைய பிரதமர் மோடி அவர்கள் சொல்கிறார்கள். நாளை அவர்தான் அனைத்தையும் முடிவு

செய்கிறார் என்றால், மருத்துவக் கல்வியில் இந்தப் பாடம் வந்து விடும்.

அதுபோல யோகா மருத்துவம் என்கிறார். யோகா செய்தால் கேன்சரே வராது, யோகா செய்தால் டெங்கு காய்ச்சலே வராது, எந்தக் காய்ச்சல் வந்தாலும் சரியாகிவிடும் என்று இப்படி ஏராளமாகப் பட்டியல் போடுகிறார். அந்த யோகா குருவிடம் நான் கேட்கிறேன். நம்முடைய கோவாவின் முன்னாள் முதல்வர் மனோகர் பரிக்கருக்கு கணையப் புற்றுநோய்தானே வந்தது, அவரை ஏன் அமெரிக்காவிற்கு கூட்டிச் சென்றார்கள்? நேராக யோகா குருவிடம்தானே அழைத்து சென்றிருக்க வேண்டும்? அதுபோல டெங்கு காய்ச்சல் எல்லாம் வந்தால் ஏன் வி.ஐ.பி.க்கள் எல்லாம் டெல்லி எய்ம்ஸ் மருத்துவமனையில் சேருகிறார்கள்? நேராக யோகாவிற்குப் போக வேண்டியதுதானே!

அதுபோல, பெரியார் பிறந்த மண்ணான தமிழகத்தில் டெங்கு காய்ச்சல் வந்துவிட்டது என்று மதுரை மருத்துவக் கல்லூரி மருத்துவ மனையில் யாகம் வளர்கிறார்கள். ஏனென்றால், டெங்கு காய்ச்சல் பரவி விட்டதாம்! யாகம் வளர்த்தது மட்டுமல்ல, எல்லாருக்கும் வார்டில் சென்று தண்ணீர் தெளிக்கிறார்கள், புனித நீராம்! அதைத் தெளித்தால் அங்கு டெங்குகொசு வராதாம்! சரி, இவர்தான் இப்படி என்றால், நமது உயர் கல்வித்துறை அமைச்சர் அன்பழகன் என்ன சொல்கிறார்? உங்கள் வீட்டுவாசலில் சாணியைத் தெளியுங்கள், அதுவும் பசுமாட்டு சாணியைத் தெளித்தால் அங்கு ஏ.டி.எஸ். கொசுவே வராது, எனவே இதை நாம் நவீனமுறையில் கண்டுபிடித்திருக்கிறோம் என்கிறார். எல்லாம் தெர்மாகோல் சயிண்டிஸ்டாகவே இருக்கிறார்கள்!

இவர்கள் எல்லாம் நாளைக்கு கல்விக் கொள்கையை வகுப்போராக வந்தார்கள் என்றால், எப்படிப்பட்ட மூடக் கருத்துகளை பரப்புவார்கள் என்று நினைத்துப் பாருங்கள். மெடிகல் கவுன்சில் ஆப் இந்தியாவில் பல்வேறு பிரச்சனைகள் இருந்தால்கூட, அது அடிப்படையில் அறிவியல் பூர்வமானதாக இருக்கிறது. தனிப்பட்ட முறையில் பலபேருக்கு பக்தியெல்லாம் இருக்கலாம். அது வேறு விசயம். ஆனால், எதிலும் ஒரு அறிவியல் பூர்வமான ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். ஆராய்ச்சி மற்றும் ஆதாரத்தின் அடிப்படையில் மருந்து இருக்க வேண்டும்.

தேசிய மருத்துவ ஆணையத்தில் இடம்பெறும் 24 பேரில் 20 பேர் ஆர்.எஸ்.எஸ்.காரர்களாக வந்து உட்கார்ந்தால் என்னவாகும்? ராஜஸ்தானில் ஏற்கெனவே பி.ஜே.பி. ஆட்சியில் இருக்கும்போது, அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்றால், நீங்கள் ஒரு அரசு மருத்துவ மனையில் லைசால், பினாயில் எல்லாம் போட்டுத் துடைக்காதீர்கள்; மாட்டுக் கோமியம்தான் மிகப்பெரிய நோய்க் கிருமிக் கொல்லி;

எனவே நீங்கள் கோமியம் போட்டு மருத்துவமனையைத் துடையுங்கள் என்று சொன்னார்கள்.

மத்திய அரசு இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து மருத்துவமனைகளிலும் யாரும் லைசால் தெளிக்கக் கூடாது, இதில் நச்சுத்தன்மை இருக்கிறது, எனவே கோமியத்தைப் போட்டுதான் நீங்கள் மருத்துவமனையைத் துடைக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் என்ன செய்ய முடியும்? அடுத்து, இன்றைக்கு எல்லா மாநிலங்களிலும் மருத்துவக் கல்விக்கான கட்டணத்தை நிர்ணயிக்கும் குழு இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டிலும் கட்டணம் நிர்ணயிக்கும் குழு இருக்கிறது. எனவே, அந்த குழுதான் கட்டணத்தை நிர்ணயிக்கிறது. நிர்வாக ஒதுக்கீடாக இருந்தாலும் சரி, அரசு ஒதுக்கீடு செய்த இடமாக இருந்தாலும் சரி, அரசாங்க கமிட்டிதான் கட்டணத்தை நிர்ணயிக்கிறது.

இந்தத் தேசியக் கல்விக் கொள்கையில் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால், தனியார் கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, அரசுக் கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களே பாடத்திட்டத்தை மட்டுமல்ல, கல்விக் கட்டணத்தையும் நிர்ணயித்துக் கொள்ளலாம் என்ற மோசமான விசயத்தை இந்தக் கல்விக் கொள்கை சொல்கிறது. இதற்கு என்ன அர்த்தம்? இது மெட்ராஸ் மெடிகல் காலேஜ் என்றால், அவர்களாகவே எம்.பி.பி.எஸ். -க்கு ரூபாய் 50,000 என்றும், ஸ்டான்லி மருத்துவக் கல்லூரி என்றால் அவர்களாகவே ரூபாய் 60,000 என்றும், தஞ்சாவூர் மெடிக்கல் காலேஜ் - அது கொஞ்சம் கிராமப்புறத்தைச் சார்ந்துள்ளது என்பதால் ஒரு 30,000 ரூபாய் என வைத்துக்கொள்ளலாம் - இப்படித் தன்னிச்சையாகக் கட்டணத்தை நிர்ணயித்துக் கொள்வார்கள். இது எவ்வளவு கொடுமையான நிலைமை!

இப்பொழுது தமிழ்நாடு முழுக்க அனைத்து அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும் எம்.பி.பி.எஸ் -க்கு 13,640 ரூபாய்தான் கட்டணம். பி.டி.எஸ் -க்கு 11640 ரூபாய்தான் கட்டணம். அப்படியில்லாமல் அவனவன் கட்டணத்தை நிர்ணயித்துக் கொண்டால் என்ன ஆகும்? சில டீனர்களுக்கு எல்லாம் ரொம்பப் பண ஆசை வந்துவிடும். நிறைய கட்டணத்தை வசூலித்து அவனவன் ஊழல் செய்து கொண்டிருப்பான். இன்றைக்கு சிதம்பரத்தில் இருக்கக்கூடிய அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள ராஜா முத்தையா மெடிக்கல் காலேஜ் -ஐ 2013 -இல் சட்டம் போட்டு அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொண்டு விட்டது. அரசு மருத்துவக் கல்லூரி டி.எம்.ஏ. மூலமாக 100% இடங்களை நிரப்புகிறார்கள். மெடிக்கல் கவுன்சில் ஆப் இந்தியாவில் இது அரசு மருத்துவமனை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ஆனால் எவ்வளவு கட்டணம் என்றால் 5 லட்சத்து 54 ஆயிரம் ரூபாய். ஆனால், அரசுக் கல்லூரியில் எம்.பி.பி.எஸ். -க்கு எவ்வளவு? 13,640 ரூபாய் மட்டுமே!

அப்படியானால், எப்படி சாமனியர்கள் மருத்துவக் கல்விக்கு போகமுடியும்? அதேபோல், அவர்களாகவே பாடத்திட்டம் வகுத்துக் கொள்ளலாம்; அதன்படி மெட்ராஸ் மெடிக்கல் காலேஜ் நினைத்தால் அவர்களாகவே பாடத்திட்டத்தை வகுத்துக் கொள்ளலாம். ஸ்டான்லி நினைத்தால் அவர்களாகவே பாடத்திட்டத்தை வகுத்துக் கொள்ளலாம். அதுபோல வேறு ஒரு தனியார் ஆர்.எஸ்.எஸ்.காரர் நடத்தும் கல்லூரிக்கும் அவரே பாடத்திட்டத்தை முடிவு செய்யலாம். அதில் அனைத்து மூடக் கருத்துக்களையும் புகுத்தி விடுவார்கள். அதைத்தான் இங்குள்ள மாணவர்கள் படிக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மோசமான விசயத்தை இந்தத் தேசிய கல்விக் கொள்கையில் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

அண்மையில் பார்த்தோமானால், ஒரு வாரத்திற்கு முன்னாள் doco press - என டாக்டர்களுக்காக ஒரு வெப்பைட் இருக்கிறது அதில் பார்த்தால் தெரியும். பா.ஜ.க. அரசின் நிர்ப்பந்தத்தால் மெடிக்கல் கவுன்சில் ஆப் இந்தியா என்ன செய்திருக்கிறது என்றால், கார்ப்பரேட் கம்பெனிகள் லாபத்திற்காக மெடிகல் காலேஜ் ஆரம்பிக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இலாப நோக்கத்தோடு அம்பானி, அதானி எல்லாம் மெடிக்கல் காலேஜ் ஆரம்பிக்கலாம். அதன்பிறகு என்ன அறிவித்திருக்கிறார்கள் என்றால், இந்தியாவில் 600 மாவட்ட மருத்துவமனைகளிலும் இனிமேல் அரசு -தனியார் கூட்டு என்ற அடிப்படையில் மருத்துவக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அதன்படி, கார்ப்பரேட் கம்பெனிகள் எல்லாம் மாவட்ட மருத்துவமனைகளை வாங்கி, அவர்களது மருத்துவக் கல்லூரிகளை ஆரம்பித்துக் கொள்வார்கள். இதுதான் நடக்கப் போகிறது.

இங்கு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், பிற்படுத்தப்பட்டவர்களின் சமநிலை என்ன ஆனது? யார் பணம் வைத்திருக்கிறார்களோ, அவன்தான் மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர முடியும். இந்தக் கல்விக் கொள்கையில் எங்குமே அனைவருக்கும் தரமான இலவச சிகிச்சை வழங்குவதற்கான கொள்கை இல்லை. அதற்குப் பதிலாக அஃபர்டபிள் (affordable) என்ற வார்த்தைதான் இருக்கிறது. அது அதானிக்கு ஒன்றாகவும், கிராமப்புறத்தில் உள்ள குப்பனுக்கும் சுப்பனுக்கும் ஒன்றாகவும்தான் இருக்கும். எனவே, இன்றைக்கு மிக மோசமான, பிற்போக்குத்தனமான, மருத்துவக் கல்வியை பின்நோக்கிச் செலுத்தக்கூடிய வகையில், மருத்துவச் சேவையை தனியார்மயமாக்கக் கூடிய வகையில்தான் இந்த கல்விக் கொள்கையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

தேசிய கல்விக் கொள்கை -2019
கானல் நீராகும் அருகமைப் பள்ளி,
பொதுப்பள்ளி முறை!

தோழர் த.கணேசன்

மாநில ஒருங்கிணைப்பாளர், புரட்சிகர மாணவர் - இளைஞர் முன்னணி.

வேறும் முப்பது, நாற்பது பக்கங்களில் கொடுக்க வேண்டிய தேசிய கல்விக் கொள்கைக்கான வரைவு அறிக்கையை 484 பக்கங்களில் கொடுத்துள்ளது மோடி அரசு. படிக்கவே சலிப்பூட்டும், புரிந்துகொள்ள சிரமப்படும் இந்த அறிக்கை ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அனைத்து மாநில மக்களும் எப்படி கருத்து சொல்ல முடியும்? அனைவரையும் கருத்துக் கேட்டுதான் முடுவெடுக்கப் போகிறோம் என்பதெல்லாம் திட்டமிட்ட நாடகம் என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்.

இந்த வரைவு அறிக்கையின் தொடக்கத்தில் இதுகாலம் வரை இருந்த மனப்பாடக் கல்வியை ஒழித்துக்கட்டப் போகிறோம், மாணவர்கள் மீது ஏற்றப்பட்டுள்ள பாடச் சமையை குறைக்கப் போகிறோம் என்கிறது அறிக்கை. அதுமட்டுமல்ல, பள்ளிக் கல்வியில் குழந்தைகளினுடைய கற்றல் திறன் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. 5 ஆம் வகுப்பு, 8 ஆம் வகுப்பு மாணவர்களுக்குக் கூட எழுதவோ, வாசிக்கவோ முடியவில்லை. அதனை எல்லாம் முதலில் மாற்றியமைக்க வேண்டும். கல்வி உரிமைச் சட்டத்தில் தற்போது 6 முதல் 14 வயது வரை கட்டாயக் கல்வி என்றுள்ளது. அதனை 3 வயது முதல் 18 வயது வரை கட்டாயக் கல்வி என்று மாற்றியமைக்கப் போகிறோம். இதற்கு பொருத்தமாக கல்வி கட்டமைப்பையே முழுமையாக மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று கூறி கடந்த 60 ஆண்டு காலம் நடைமுறையில் இருந்து வரும் பள்ளிக்கல்வி கட்டமைப்பையே மாற்றியமைக்கிறது இந்த தேசிய கல்விக் கொள்கை.

இதுவரை நடைமுறையில் 10+2 இருந்த பள்ளிக் கல்வியை இப்போது 5+3+3+4 என்று மாற்றியமைக்கிறார்கள். 3 வயது முதல் 7 வயது வரை அதாவது அங்கன்வாடி கல்வி முதல் இரண்டாம் வகுப்புவரை 5 ஆண்டுகள் அடிப்படைக் கல்வி. அடுத்து மூன்றாம் வகுப்பு முதல் 5 ஆம் வகுப்பு வரை 3 ஆண்டுகள் தொடக்கக் கல்வி. அதன்பிறகு 6 ஆம் வகுப்பு முதல் 8 ஆம் வகுப்பு வரை 3 ஆண்டுகள் நடுநிலைக் கல்வி. அதன்பின் 9 ஆம் வகுப்பில் இருந்து 12 ஆம் வகுப்பு வரை 4 ஆண்டுகள் உயர்க்கல்வி என்று மாற்றியமைக்க பரிந்துரைத்துள்ளது அறிக்கை.

ஒரு குழந்தையின் மூளை வளர்ச்சியினுடைய பெரும் பங்கு அதாவது, 85% மூளை வளர்ச்சி மூன்று வயதை எட்டுகிற பொழுதே வளர்ச்சி அடைகிறதாம், எனவே, பள்ளிக் கல்வியை மூன்று வயதிலிருந்தே தொடங்க வேண்டும் என்பதை இந்த தேசிய கல்விக் கொள்கை வரைவு அறிக்கையில் முக்கியமாக குறிப்பிடுகிறார்கள்.

குழந்தைகளுக்கு 5 வயதிற்கு மேல்தான் முறைசார்ந்த கல்வியை தொடங்க வேண்டும் என்பதுதான் அறிவியல்பூர்வமான அணுகுமுறை. மாணவர்களின் கல்வித்திறன் குறித்த ஆய்வில் உலக அளவில் எப்போதும் முதலிடத்தில் உள்ள பின்லாந்தில் 7 வயதில் தான் குழந்தையின் முறைசார்ந்த கல்வி தொடங்குகிறது. அதாவது, ஒன்றாம் வகுப்பில் சேர்க்கப்படுகிறது.

நம் நாட்டில் ஃபிளே ஸ்கூல், பிரீ கேஜ், என்று இரண்டறை வயதில் இருந்தே பள்ளியில் சேர்ப்பது ஏற்கனவே வழக்கத்தில்

உள்ளதே. பிறகு ஏன் இதை எதிர்க்க வேண்டும் என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். அதெல்லாம் தனியார் பள்ளியில் மட்டும்தான் உள்ளது. அரசுப்பள்ளிகளில் 5 வயது முடிந்த பின்புதான் 1 ஆம் வகுப்பு சேர்க்க முடியும். லாப வெறிக்காக தனியார் பள்ளிகள் 3 வயது குழந்தைகளை சித்திரவதை செய்கிறார்கள். இதையே அரசு கல்விக் கொள்கையாக வகுப்பது எப்படி நியாயமானது?

போதாக்குறைக்கு, 3 வயதிலேயே மும்மொழிகளை குழந்தைகள் கற்க வேண்டுமாம். குறிப்பாக இந்தியை படிக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். இது அறிவியலுக்குப் புறம்பாக 3 வயது குழந்தைகள் மீது திணிக்கப்படும் வன்முறை. பள்ளிக் கல்வி என்பது தாய்மொழியில் கற்பதாக்கத்தான் இருக்க வேண்டும். அதுதான் குழந்தைகளின் சிந்தனையாற்றலை வளர்ப்பதற்கான அறிவியல்பூர்வமான, ஆரோக்கியமான கல்விமுறை. ஏனென்றால் எந்தவொரு குழந்தையும் தன் வீட்டில் பேசும்மொழி, வட்டார மொழியின் மூலமாகவே முதன் முதலில் பேச ஆரம்பிக்கிறது, சிந்திக்கிறது, கற்கிறது. இந்தக் இயற்கை நியதியை, அறிவியல் உண்மையை மறைத்து மும்மொழிகளை கற்க பரிந்துரைப்பது இந்தியை, சமஸ்கிருதத்தை பிஞ்சுக் குழந்தைகளின் மீது திணிக்கும் உள்நோக்கம் கொண்டது.

3 வயது முதல் 18 வயது வரை என கட்டாயக் கல்வியை மாற்றியமைப்பதை ஏதோ ஒரு புரட்சிகர திட்டம் போல் முன் வைக்கிறது வரைவு அறிக்கை. அப்படி இல்லை.

3 வயதில் இருந்து முறைசார்ந்த பள்ளிக் கல்வி தொடங்குவதால் இனி அங்கன்வாடிகள் ஒழித்துக் கட்டப்படும். ஒரு குழந்தையை தாயின் கருவறையில் இருந்து 5 வயதுவரை போதிய ஊட்டச் சத்துடன் ஆரோக்கியமாக பராமரிக்கவே தமிழகத்தில் அங்கன்வாடி மையங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. பல்லாயிரம் ஊழியர்கள் அதில் பகுதி நேரமாக குறைந்த சம்பளத்திற்கு அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றி வருகிறார்கள். இதனால்தான் பெரும்பான்மையான ஏழை மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை பராமரிக்க முடிகிறது. இந்த அங்கன்வாடி மையங்களுக்கு தனி கவனம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதால் அது சமூக நலத்துறையின் கீழ் பராமரிக்கப்படுகிறது.

இந்தக் கல்விக் கொள்கை பரிந்துரையின்படி அங்கன்வாடி மையங்கள் எல்லாம் பள்ளிக் கல்வித்துறையுடன் இணைக்கப்படும். குழந்தைகளின் ஆரோக்கியத்தின் மீதான தனி கவனம் என்பது இல்லாமல் போகும். இதனோடு, பல்லாயிரம் ஊழியர்கள் வேலை

யிழப்பது நடக்கும். இதைவிட முக்கியமாக தாயின் அரவணைப்பில் இருப்பதைப்போல் அங்கன்வாடியில் பராமரிக்கப்படும் குழந்தைகளை ஆள்பிடிக்க தனியார் கல்விக்கொள்கையர்கள் மழலையர் கல்விக்கூடங்களை சட்டப்பூர்வமாக கடைவிரிப்பார்கள்.

அடுத்து, 3 வது, 5 வது, 8 வதில் பொதுத்தேர்வு, 9 வது முதல் 12 வது வரையிலான 4 ஆண்டுகளில் 8 செமஸ்டர் தேர்வுகள் (செமஸ்டர் தேர்வு என்றால் 6 மாதங்களுக்கு ஒரு முறை தேர்வு) நடத்தப்படும் என்கிறார்கள். 3 ஆம் வகுப்பு முதலே தொழிற்கல்வி கற்க வேண்டுமாம்.

இனி பாடத்திட்டம் வகுப்பதை மாநில அரசுகள் செய்ய முடியாது. அனைத்தையும் மத்திய அரசு NCERT எனும் மத்திய பாடத்திட்ட நிறுவனத்தின் மூலமாகவே தயாரிக்கும். இதில் மாநில அரசுகள் எந்தவித மாற்றங்களையும் செய்யமுடியாது. தேர்வுகளை மத்திய தேர்வு முகமை (national testing agency) தான் நடத்தும். அவர்கள் எப்படிப்பட்ட பாடத்திட்டங்களை வகுப்பார்கள்? பல்வேறு மாநில மாணவர்களின் தன்மை, கலாச்சாரத்திற்கு ஏற்ப இவர்களால் எப்படி பாடத்திட்டங்களை வகுக்க முடியும்? பல்வேறு மாநிலங்கள், அவர்களுக்கென்று தனித்தனியாக உள்ள மொழி, இனம், கலாச்சாரங்கள் கொண்ட நாட்டில் இப்படி மையப்படுத்தி பாடத்திட்டத்தை வகுப்பதும், தேர்வுகளை நடத்துவதும் எப்படி சரியானதாகும்?

இவர்கள் நோக்கம் மாணவர்கள் மீதான பாடச்சுமையை குறைப்பதோ, மனப்பாடக் கல்வியை ஒழிப்பதோ அல்ல. நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்களின் பிள்ளைகளான ஏழை கிராமப்புற மாணவர்களை, தாழ்த்தப்பட்ட, பழங்குடியின, பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட பிரிவைச் சார்ந்த மாணவர்களையும் உயர்கல்வி செல்லவிடாமல் வெளியேற்றுவதுதான். அதற்காகத்தான் 3 ஆம் வகுப்பு முதலே பொதுத்தேர்வுகளும், தொழிற்கல்வியும். அன்று ராஜாஜி “சூத்திரனுக்கு எதுக்கு கல்வி அவனவன் அப்பன் தொழிலை செய்யுங்கள்” என்று வெளிப்படையாக அறிவித்து அமுல்படுத்திய குலக்கல்வி திட்டத்தை, இப்போது மோடி அரசு தொழிற்கல்வி என்ற வடிவில் நவீன குலக்கல்வியை கொண்டு வருகிறது.

தற்போதுள்ள பள்ளிக்கூடங்களுக்கு பதிலாக ஒருங்கிணைந்த பள்ளி வளாகம் என்று இந்த வரைவு அறிக்கையில் குறிப்பிடுகிறார்கள். அப்படியென்றால் என்ன? இப்போது பல பள்ளிகளில் 25 க்கும் குறைவான மாணவர்கள் இருக்கிறார்களாம். இதனால் மாண

வர்கள் அனைத்துவிதமான கல்வியையும் கற்க முடியவில்லையாம். திறனை வளர்த்துக்கொள்ள முடியவில்லையாம். முந்தைய அரசுகள் சர்வ சிசுஷா அபியான் திட்டத்தின் மூலம் நிறைய பள்ளிக்கூடங்களை திறந்து, நிறைய ஆசிரியர்களை போட்டு கெடுத்துவிட்டார்கள் என்று வரைவு அறிக்கை குழுத்தலைவர் கஸ்தூரிரங்கன் ஒரு பேட்டியில் சொல்கிறார். (ஜூலை 25, தமிழ் இந்து நாளிதழ்) எனவே, இதனை மாற்றியமைக்க வேண்டுமாம்.

பள்ளிகளில் மாணவர் சேர்க்கை குறைந்துபோக யார் காரணம்? மாணவர்களா? பெற்றோர்களா? இல்லையே. கல்வி குறித்த அரசின் கொள்கையும், நடைமுறையும் தான். அதாவது, கல்வியை தனியார் மயமாக்குவது, அரசுப்பள்ளிகளை இழுத்து மூடுவது என்ற கொள்கையும், அதற்கு பொருத்தமாக, சட்ட திட்டங்களை மாற்றியமைத்து தனியார் பள்ளிகள் திறக்க அனுமதித்ததும், பல்வேறு சலுகைகள் வழங்கி அதை ஊக்குவித்ததும், மற்றொருபுறம் மத்திய மாநில அரசுகள் திட்டமிட்டு அரசுப்பள்ளிகளுக்கு அடிப்படை வசதிகளை செய்து கொடுக்காமல், நிதி ஒதுக்காமல் சீர்குலைத்ததும் தான் காரணம்.

50 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அரசுப்பள்ளிகள் உள்ள தமிழகத்தில் சொத்தைக் காரணங்களை காட்டி ஆண்டுக்கு இரண்டாயிரம் பள்ளிகளை இழுத்து மூடி வருகிறது தமிழக அரசு. கடந்த 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிதிப்பற்றாக்குறை என்று சொல்லி சென்னையில் சிறப்பாக செயல்பட்டு வரும் 285 மாநகரகராட்சிப் பள்ளிகளை அரசு தனியார் கூட்டு (PPP) முறையில் தனியார்மயமாக்க அப்போதைய ஜெயலலிதா அரசு முயன்றது. இதை எதிர்த்து எமது பு.மா.இ.மு மாநகராட்சி முற்றுகைப் போராட்டத்தின் மூலம் இப்பிரச்சனையை பொது வெளியில் கொண்டு வந்து அம்பலப்படுத்தியது. அதுமட்டுமில்லாமல், மாநகராட்சி கல்வி அதிகாரிகளுடன் இணைந்து பள்ளிகளின் அடிப்படை வசதிகளை ஆய்வு செய்தது. அதனடிப்படையில் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுத்ததோடு, கல்விக்கென அரசு ஊழியர்களிடம் வசூலிக்கப்படும் கல்வி வரி (செஸ் வரி) நூறுகோடி ரூபாய் செலவிடப்படாமல் அப்படியே இருப்பதை ஆதரத்துடன் எடுத்துக்காட்டி போராடியதனால் சென்னை மாநகராட்சிப் பள்ளிகள் தனியார்மயமாக்கப்படுவது தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது.

இந்நிலையில், இவர்கள் சொல்லும் ஒருங்கிணைந்த கல்வி வளாகம் என்பது 5000 த்திற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் ஒரே இடத்தில் மழலையர் கல்வி முதல் 12 வது வரை படிக்கக்கூடிய பெரிய பள்ளிகள். அப்படியென்றால் 20, 30 கிலோமீட்டர் சுற்றளவுக்கு

ஒரு பள்ளி என்ற நிலை ஏற்படும். ஆனால், பள்ளி வளாகம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று 1964 கோத்தாரி கல்விக்குழு சரியான அணுகுமுறையை முன்வைத்தது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் ரேசன் கடைகள் இருப்பதுபோல் அருகமைப்பள்ளியும், ஏழை பணக்காரன் என்ற ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாமல் அனைவரும் ஒரே இடத்தில் சரிசமமாக கல்வி கற்கும் பொதுப்பள்ளி முறையும் இருக்க வேண்டும். இதுதான் சரியானது, இந்த முறையை அமுல்படுத்த வேண்டும் என்று கல்வியாளர் வலியுறுத்தி வருகிறார்கள்.

அதன்படி மழலையர் கல்வி (அங்கன்வாடி) பயிலும் குழந்தைகள் அந்தந்த கிராமத்தில்தான் கற்க வேண்டும். 1 கிலோ மீட்டருக்கு ஒரு தொடக்கப்பள்ளி, 3 கி.மீ ஒரு நடுநிலைப்பள்ளி, 5 கி.மீ ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி, 7 கி,மீ க்கு ஒரு மேனிலைப்பள்ளி இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அனைத்து மாணவர்களுக்கும் கல்வி கிடைக்கும். ஆனால், அந்த நிலை இப்போதும் கூட முழுமையாக இல்லை.

ஏற்கனவே போதிய நிதி இல்லை என்று அரசுப்பள்ளிகளை இழுத்து மூடும் கொள்கையை கொண்டுள்ள, நடைமுறையில் மூடி வரும் மத்திய மாநில அரசுகள் பெரிய பள்ளியை எப்படி நடத்தும். ஆக, இவர்களின் உண்மையான நோக்கம் அரசுப் பள்ளிகளை ஒட்டு மொத்தமாக இழுத்து மூடிவிட்டு தனியாகவோ, அல்லது அரசு தனியார் கூட்டு என்ற திட்டத்தின் மூலமோ கார்ப்பரேட் முதலாளிகள் பள்ளிகளை தொடங்கி நடத்த ஏற்பாடு செய்வதுதான்.

நீண்ட தொலைவில் உள்ள, அதுவும் பெரும் தொகை செலவு செய்யும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு கிராமப்புற ஏழை மாணவர்கள் செல்லமாட்டார்கள், 'அவனவன் அப்பன் தொழிலை' இயல்பாகவே செய்ய ஆரம்பித்துவிடுவார்கள் என்று கணக்குப் போடுகிறார்கள். அருகமைப்பள்ளி, பொதுப்பள்ளி முறை, அனைவருக்குமான கல்வி, இலவசக் கல்வி என்ற கருத்தாக்கத்தை குழிதோண்டி புதைத்துவிட்டு பணக்காரர்கள் மட்டும் கல்வி பெற ஏற்பாடு செய்யும் மிகப்பெரிய சதித்திட்டம் இது.

இந்த தேசியக் கல்விக் கொள்கை இதுவரை இல்லாத வகையில் பள்ளிக் கல்வியையும், உயர்கல்வியையும் ஒருங்கிணைந்து பார்க்கிறது, கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளது என்று வரைவு அறிக்கை குழுத் தலைவர் கஸ்தூரி ரங்கனும், பத்ரிக்கையாளர் என கூறிக்கொள்ளும் ஆர்,எஸ்.எஸ் காரர் பத்ரி சேஷாத்திரியும், பேராசிரியர் போர்வையில் உள்ள ப.கனகசபாபதியும், ஆர்.எஸ்.எஸ்

ஆடிட்டர் குருமூர்த்தியும், பி.ஜே.பி யைச் சார்ந்த இரா.சீனிவாசனும் ஒருமித்த குரலில் பேசுகிறார்கள்.

ஆம், ஆர்.எஸ்.எஸ் - பி.ஜே.பி கும்பல் இதுவரை இல்லாத அளவில் கல்வித்துறையை குறிவைத்து களமிறங்கி இருப்பது உண்மைதான். பிஞ்சுக் குழந்தைகள் நெஞ்சில் இந்துத்துவாக கருத்துக்களை புகுத்தி எதிர்காலத் தலைமுறையையே ஆர்.எஸ்.எஸ் காரர்களாக்க, பள்ளிகளை ஷாகா கூடாரங்களாக்க வேண்டும் என நினைக்கிறார்கள். இதன் வழியாக தாங்கள் உருவாக்கும் இந்து ராஷ்டிரத்திற்கு பொருத்தமான அடிமைகளை உருவாக்க முனைகிறார்கள். இன்னொரு பக்கம் பல லட்சம் கோடி வணிகம் புரளும் கல்வித்துறையை கார்ப்பரேட்டுகள் சூறையாடவும் வழி வகுத்துக் கொடுக்கிறார்கள்.

மாநில அரசின் கல்வி உரிமையைப் பறித்து மையப்படுத்துவதோடு, பல்தேசிய மொழி, இன, கலாச்சாரங்களை எல்லாம் அழித்துவிட்டு ஆர்.எஸ்.எஸ் விரும்பும் ஒற்றைத் தேசியத்தை கட்டியமைப்பதற்கான கருவியாக வகுக்கப்பட்டுள்ள மோடியின் தேசிய கல்விக் கொள்கை வரைவு அறிக்கையை முற்றிலும் நிராகரிக்க வேண்டும். பெரும்பான்மையான மக்களின் நலனில் இருந்து அனைவருவருக்கும் இலவச - கட்டாய கல்வியை, அறிவியல்பூர்வமான, தாய்மொழிவழிக் கல்வியை முன்நிறுத்துகின்ற, சிந்தனையாற்றலை வளர்க்கின்ற கல்விக் கொள்கையை உருவாக்கப் பாடுபடும் வகையில் ஆசிரியப் பெருமக்களும், பெற்றோர்களும், மாணவர்களும், கல்வியில் அக்கறையுள்ள அனைவரும் ஒன்றிணைந்து அதற்கான முன்னெடுப்புகளில் ஈடுபடுவோம்.

Jio trended on Twitter, with many tagging Education Minister Prakash Javadekar, asking him about the institute's location and credentials.

Jio Institute declared 'institute of eminence' even before it is set up.

Reliance
Foundation

Reliance
on H...
arch

சர்வதேச சந்தையுடன் இணைக்கப்படும் உயர்கல்வி!

முனைவர் க.ரமேஷ்

துணை ஒருங்கிணைப்பாளர்,
பொதுக்கல்விக்கான ஒருங்கிணைப்பு குழு.

உயர் கல்வித்துறையை முற்றிலுமாக மறுகட்டமைப்பு செய்யவதற்காக தற்போது உயர்கல்வியை நிர்வகிக்கும் அமைப்புகளான UGC, AICTE, MCI போன்றவற்றைக் கலைத்துவிட்டு, புதிய நிர்வாக அமைப்புகளை தேசியக் கல்விக் கொள்கை -2019 பரிந்துரைத்துள்ளது. அதன்படி, ஒட்டுமொத்த உயர்கல்வியையும் கட்டுப்படுத்துவதற்கு சகல அதிகாரமும் கொண்ட தேசிய கல்வி ஆணையம் (NEC) என்ற அமைப்பை தேசியக் கல்வி கொள்கை பரிந்துரைத்துள்ளது. இதன்கீழ் ஒட்டுமொத்த உயர் கல்வி நிறுவனங்களை கட்டுப்படுத்துவது, அதற்கு அங்கீகாரம் வழங்குவது, நிதி, ஆராய்ச்சி

- என ஒவ்வொன்றுக்குமான தனி அமைப்புகள் உருவாக்கப்படும்; அவ்வமைப்புகள் அது சார்ந்த விசயங்களை மட்டுமே நிர்வகிக்கும் என்கிறது இந்த வரைவு அறிக்கை.

தற்போது உயர் கல்வியின் ஒவ்வொரு பிரிவும் தனித்தனியே நிர்வகிக்கப்படுகிறது. மருத்துவக் கல்வியை MCI கட்டுப்படுத்துகிறது. பொறியியல் படிப்பு சம்பந்தமானவற்றை AICTE முடிவு செய்கிறது. பல்கலைக்கழகங்களை UGC நிர்வகிக்கிறது. கல்லூரிகள் அந்தந்த பல்கலைக்கழகங்களின் கீழ் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. ஆசிரியர் பயிற்சிப் படிப்புகளை NCTE கட்டுப்படுத்துகிறது. இதே போல, சட்டப் படிப்புகள், வேளாண் படிப்புகள், செவிலியர் படிப்புகள் - என ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி நிர்வாக அமைப்புகள் உள்ளன. இவ்வமைப்புகள் அந்தந்த படிப்பு சார்ந்த கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி / அங்கீகாரம் வழங்குவது, கல்லூரிகளை ஆய்வு செய்து தரச் சான்றிதழ் வழங்குவது, பாடத்திட்டங்களை வடிவமைப்பது, நிதி வழங்குவது போன்றவற்றைச் செய்கின்றன. உதாரணமாக, புதிதாக ஒரு மருத்துவக் கல்லூரி ஆரம்பிக்க அல்லது மாணவர்கள் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்க MCI -யிடம் ஒப்புதல் பெற வேண்டும். அம்மருத்துவக் கல்லூரிகளை ஆய்வு செய்து தரச் சான்றிதழ் வழங்குதல், மருத்துவக் கல்விக்கான பாடத்திட்டங்களை உருவாக்குவது, நிதி உதவி, ஆராய்ச்சி - என மருத்துவக் கல்வி தொடர்பான அனைத்தையும் MCI கட்டுப்படுத்துகிறது.

இதற்குப் பதிலாக, ஒட்டு மொத்த உயர் கல்விக்குமான கட்டுப்பாடு, அங்கீகாரம், நிதி, ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றை நிர்வகிக்கக் கூடிய தனித்தனியான அமைப்புகளை தேசியக் கல்விக் கொள்கை -2019 முன்வைத்துள்ளது. இவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு தேசிய கல்வி ஆணையம் (NEC) என்ற ஒற்றை அமைப்பையும் ஏற்படுத்தப் போவதாகக் கூறுகிறது.

இந்தியாவிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்கள், பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவால் (UGC) வழிநடத்தப்படுகின்றன. இது, இரு முக்கிய பணிகளைச் செய்கிறது. ஒன்று, உயர் கல்வியின் தரத்தினை மேம்படுத்துவதற்கு பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வழிகாட்டுதல் கொடுப்பது; மற்றொன்று, பல்கலைக்கழகங்களுக்குத் தேவையான நிதி உதவி செய்வது. தேசியக் கல்விக் கொள்கை பரிந்துரைப்படி, இனி இவ்விரு பணிகளையும் தனித்தனி அமைப்புகள் செய்யப் போகின்றன.

இந்தியாவிலுள்ள ஒட்டுமொத்த உயர் கல்வி நிறுவனங்களையும் கட்டுப்படுத்துவதற்காக தேசிய உயர் கல்வி கட்டுப்பாட்டு

ஆணையம் (NHERA) என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இது, உயர் கல்வி நிறுவனங்களை நல்ல ஆட்சி முறை (Good Governance), நிதி ஸ்திரத்தன்மை (finance stability), கல்வி வெளிப்பாடுகள் (educational outcomes) என்ற அளவீடுகள் அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்யும். உயர் கல்வி நிறுவனங்களை நிர்வகிப்பதற்கான அடிப்படை விதிமுறைகளை (framework) தேசிய உயர் கல்வி கட்டுப்பாட்டு ஆணையம் பரிந்துரைக்கும். இவ்விதிமுறைகள் முதலாளிகளால் நிர்வகிக்கக்கூடிய வெளிநாட்டு பல்கலைக்கழகங்களில் கடைபிடிக்கப்படும் முறைகளிலிருந்தும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் (global good governance practices of Institutions) என அறிக்கை கூறுகிறது. (பக்.18.1.4)

உயர் கல்வி நிறுவனங்களை அதன் கல்வி வெளிப்பாடுகள் (educational outcomes) அடிப்படையிலேயே மதிப்பீடு செய்வதும் மற்றும் அங்கீகாரம் வழங்குவதும் வேண்டும். அதன் உள்ளீட்டு விவாகரங்கள் மற்றும் நிதியாதார மூலங்கள் அடிப்படையில் இருக்க கூடாது. கல்வி வெளிப்பாடுகள் என்பது மாணவர்கள் எண்ணிக்கை மற்றும் பன்முகத் தன்மை (வெளிநாட்டு மாணவர்கள் எண்ணிக்கை), ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளின் எண்ணிக்கை போன்றவைகளாகும். (பக்.18.1.4)

உதாரணமாக, ஒரு தனியார் பொறியியல் கல்லூரிக்கு அனுமதி வழங்குவது அல்லது மதிப்பீடு செய்வது என்பது அக்கல்லூரியில் போதிய கட்டடங்கள் உள்ளதா, ஆய்வக வசதி உள்ளதா, தகுதியான ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்களா, நிதியாதாரங்கள் பற்றிய விவரங்கள் - என்ற அடிப்படையில் இருக்க கூடாது. அக்கல்லூரியில் பதிவு செய்துள்ள உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, அக்கல்லூரியில் நடைபெறுகின்ற ஆராய்ச்சி அடிப்படையில் இருக்கும் என்கிறது அறிக்கை.

மேலும் உயர் கல்வி தொடர்பான சச்சரவுகள் மற்றும் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்க தேசிய உயர் கல்வி ஆணையத்திற்குள்ளே ஒரு அமைப்பு உருவாக்கப்படும். அது உயர் கல்வி தொடர்பான பிரச்சினைகளை தீர்த்து வைக்கும் (பக்.18.1.4) என்கிறது அறிக்கை.

உயர்கல்வி நிதிக் குழு

(Higher Education Grants Council - HEGC)

பல்கலைக்கழக மானியக்குழு (UGC) உயர் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு நிதியுதவி செய்கிறது என்பதை மேலே குறிப்பிட்டோம். குறிப்பாக, மத்திய பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் டெல்லி பல்கலைக்

கழகத்தின் ஒருசில கல்லூரிகளுக்குத் தேவையான நிதியை UGC நிதியுதவி அளிக்கிறது. மாநிலப் பல்கலைக்கழகங்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சித் திட்டங்களுக்கு அல்லது ஒரு குறிப்பிட்டத் துறையின் மேம்பாட்டிற்கு (Department) சிறு தொகையை ஐந்து வருடத்திற்கு UGC வழங்குகிறது. தற்போது இப்பணிகள் அனைத்தும் HEGC கட்டுப்பாட்டின் கீழ் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் என அறிக்கை கூறுகிறது. பேராசிரியர்கள் மற்றும் ஊழியர்களுக்கான ஊதிய அளவை UGC பரிந்துரைத்து வந்தது. இவ்வறிக்கையின்படி, பேராசிரியர்கள் மற்றும் ஊழியர்களுக்கான ஊதிய அளவை HEGC நிர்ணயிக்காது. ஊதிய அளவை அந்தந்த உயர் கல்வி நிறுவனங்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம் என அறிக்கை கூறுகிறது. (பக்.18.4.1)

இந்தப் பரிந்துரை முற்றிலுமாக தனியார் கல்விக் கொள்ளையர்களுக்குச் சாதகமான ஒன்று. 90% தனியார் பொறியியல் மற்றும் கலை-அறிவியல் கல்லூரிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்கு UGC நிர்ணயித்த அளவைவிட மிகவும் குறைவாகவே ஊதியம் தரப்படுகிறது என்பதோடு சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டும்.

தேசிய அங்கீகாரம் மற்றும் மதிப்பீட்டு குழு

National Accreditation and Assessment Council (NAAC)

பல்கலைக்கழகங்கள் / கல்லூரிகளை மதிப்பீடு செய்வது மற்றும் அங்கீகாரம் வழங்குவதை NAAC என்ற அமைப்பு செய்து வருகிறது. இது UGC -யின் கீழ் உள்ள தன்னாட்சி அமைப்பாகும். NAAC அமைப்பானது, பல்கலைக்கழகங்கள் / கலை - அறிவியல் கல்லூரிகளை மட்டும் மதிப்பீடு செய்து, தகுதி (A,A+,B) வழங்குகிறது. பொறியியல் கல்லூரிகளை AICTE -உம் மருத்துவக் கல்லூரிகளை MCI -யும் மதிப்பீடு செய்கின்றன. தற்போது தேசியக் கல்விக் கொள்கையின் பரிந்துரைப்படி அனைத்து உயர் கல்வி நிறுவனங்களையும் மதிப்பீடு செய்யக்கூடிய தன்னாட்சி அமைப்பாக NAAC இருக்கும். உயர் கல்வி நிறுவனங்களை மதிப்பீடு மற்றும் அங்கீகாரம் வழங்குவதற்கான கல்வி நிறுவனங்கள் மதிப்பீட்டு வடிவத்தை (Institutional Accreditation Framework - IAF) NAAC உருவாக்கும். இம்மதிப்பீட்டு வடிவம் NEC -இன் ஒப்புதல் பெற வேண்டும். (பக்.18.2.1)

2017 -18 கணக்கெடுப்புகளின்படி, இந்தியாவில் 40,000 -க்கும் மேற்பட்ட கல்லூரிகள் மற்றும் 900 பல்கலைக்கழகங்கள் உள்ளன.

தேசியக் கல்விக் கொள்கை 2030 -க்குள் கூடுதலாக 10,000 கல்லூரிகளையும் 1,000 பல்கலைக்கழகங்களையும் தொடங்க வேண்டும் எனக் கூறுகிறது. ஆகையால், NAAC அமைப்பு நேரடியாக அனைத்து கல்லூரிகளையும் மதிப்பீடு செய்யப் போவதில்லை. அதற்கு பதிலாக, NAAC பல நூற்றுக்கணக்கான அங்கீகாரங்களை வழங்கும். நிறுவனங்களுக்கு (Accreditation Institutions - AI) லைசன்ஸ் வழங்கும். இந்நிறுவனங்கள், கல்லூரிகளை மதிப்பீடு செய்து தகுதி வழங்கும். ஒவ்வொரு AI -யும் 100 -200 உயர் கல்வி நிறுவனங்களை மதிப்பீடு செய்யலாம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் தனியார் நிறுவனங்களுக்கும் அனுமதி அளிக்கப்படும் என அறிக்கை கூறுகிறது.

தற்போது கல்லூரிகள் NAAC அங்கீகாரம் பெறுவதற்காக தனியார் நிறுவனங்களையே சார்ந்துள்ளன. இத்தனியார் நிறுவனங்கள் NAAC அங்கீகாரம் பெறுவதற்குத் தேவையான போலி தரவுகளையும், புள்ளி விவரங்களையும் ஏற்பாடு செய்வதும் அல்லது புள்ளிவிவரங்களைத் திரித்து காட்டியும் அங்கீகாரம் வாங்குகின்றனர். மத்திய அரசின் அறிக்கையோ, இதனை ஒப்புக்கொள்கிறது. நிலைமை இவ்வாறிருக்க, தேசியக் கல்விக் கொள்கையோ அத்தனியார்களிடமே கல்லூரிகளை ஆய்வு செய்து அங்கீகாரம் வழங்குவதற்கான அதிகாரத்தை வழங்குவதென்பது, திருடன் கையில் சாவியை கொடுப்பதற்கு ஒப்பானதாகும்.

AICTE, MCI, BCI, NCTE உள்ளிட்ட 17 அமைப்புகள் அந்தந்தப் படிப்பிற்கான பாடத்திட்டம், கற்பிக்கும் வழிமுறைகள், ஆசிரியர்கள் மதிப்பீடு ஆகியவற்றுக்கான தரத்தினை நிர்ணயிக்கக்கூடிய அமைப்புகளாக மாற்றப்படும் (Professional Standard Setting Bodies - PSSB's). இவ்வமைப்புகளுக்கு உயர் கல்வி நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்த அதிகாரமும் கிடையாது. இவைகள் NAAC -க்கு கட்டுப்பட்டதாகும். (பக்.18.3.1)

கல்விக்கான பொதுக்குழு General Education Council -GEC

கல்விக்கான பொதுக்குழு என்ற அமைப்பு உயர் கல்வியின் பல்வேறு படிப்புகளிலிருந்தும் (UG,PG,PhD) வெளிவரும் மாணவர்களிடம் இருக்க வேண்டிய பண்புகள் மற்றும் வெளிப்பாடுகளை (Attributes and Learning Outcomes) பற்றி நிர்ணயிக்கும். மேலும், இதன் கீழ் இயங்கும் தேசிய உயர் கல்வி தகுதிக்கான கட்டமைப்பு

(National Higher education Qualification Framework -NHEQF) என்ற அமைப்பு இயங்கும்

தேசிய ஆராய்ச்சி கழகம்

(National Research Foundation - NRF)

இந்த அமைப்பு உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் நடக்கக்கூடிய ஆராய்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்கும் ஒழுங்கு படுத்துவதற்கும் உருவாக்கப்பட்டதாகும். குறிப்பாக, மாநில பல்கலைக்கழகங்களில் ஆராய்ச்சியை மேம்படுத்துவது NRF -இன் இலக்கு என அறிக்கை கூறுகிறது. இந்தியாவில் உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் ஆராய்ச்சிக்கான மிக அதிக பங்களிப்பு (நிதி உட்பட) மத்திய அரசிடமிருந்தே வருகிறது. மாநில அரசுகள் மற்றும் தனியாரின் பங்களிப்பு மிகக் குறைவு. 10 -க்கும் மேற்பட்ட மத்திய அரசின் அமைப்புகள் ஆராய்ச்சிக்காக நிதியுதவி அளிக்கின்றன. தற்போது அவைகளைனத்தும் NRF வாயிலாக வழங்கப்படும். ஒவ்வொரு வருடமும் ஆராய்ச்சிக்காக 20,000 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கவேண்டும் என அறிக்கை கூறுகிறது (பக்.14.1.3) ஆராய்ச்சிக்காக போதிய நிதி ஒதுக்க வேண்டும் என்ற பரிந்துரை வரவேற்கப்பட வேண்டியதே. ஆனால், ஆராய்ச்சி அனைத்தையும் ஓரிடத்தில் மையப்படுத்துவதன் மூலம் மாநிலப் பல்கலைக்கழகங்கள் மீது நேரடியான கட்டுப்பாட்டை செலுத்த வகை செய்யும்.

தேசிய கல்வி ஆணையம்

(Rastriya Shiksha Aayog (RSA)

& National Education Commission (NEC)

NHERA, NAAC, NRF, HEGC, GEC என்ற அமைப்புகள்தான் ஒட்டுமொத்த உயர் கல்வியையும் கட்டுப்படுத்துவதற்காக கல்தாரி ரங்கன் குழு முன்வைத்துள்ள புதிய அமைப்புகளாகும். இந்த ஐந்து அமைப்புகளும் தேசிய கல்வி ஆணையத்தின் (NEC) கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும். இதன் தலைவராக பிரதமர் இருப்பார். இதில் கல்வி அமைச்சர் உட்பட சில மத்திய அமைச்சர்கள், மாநில முதலமைச்சர்கள், நிதி ஆயோக துணைத் தலைவர், மத்திய அரசின் செயலாளர்கள், கல்வியாளர்கள் ஆகியோர் உட்பட 20 -30 பேர் உறுப்பினர்களாக இருக்கலாம். NEC -க்கு செயற்குழுவும் உண்டு. அதன் தலைவராக மத்திய கல்வி அமைச்சர் இருப்பார். NEC -க்கு ஆலோசனை

வழங்குவதற்காக பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ள ஆலோசனைக் குழுவில் (Advisory Council -AC) வெளிநாட்டுக் கல்வியாளர்கள் உறுப்பினர்களாக இருக்கலாம் என அறிக்கை கூறுகிறது (தே.க.கொள்கை அறிக்கை, பக்.23, பக்.23.4, பக்.23.5, பக்.23.7, பக்.23.12, பக்.23.13, பக்.23.16. பக்.23.18).

NEC என்பது ஏறத்தாழ நிதி ஆயோக் போன்ற ஒரு அமைப்பு. கல்வி முதலாளிகளின் நலன்களுக்காக அதிகாரிகளையும், அமைச்சர்களையும், தரகு முதலாளிகளின் பிரதிநிதிகளையும், வெளிநாட்டுக் கல்வி ஆலோசகர்களையும் உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட அமைப்பாக இருக்கும். உயர் கல்வி சார்ந்த அனைத்து முடிவுகளையும் இவ்வமைப்பே தீர்மானிக்கும். அம்முடிவுகளை அமல்படுத்தக்கூடிய துறையாக மனிதவள மேம்பாட்டுத் துறை அமைச்சகம் செயல்படும். மாநில அரசிற்கு இதில் எவ்வித அதிகாரமும் இல்லை.

புதிய உயர்கல்வி நிறுவனங்களைத் தொடங்குவதற்கான மாதிரி சட்ட வரைவை NHERA உருவாக்கும். அதனடிப்படையில் நாடாளுமன்றமோ சட்டமன்றமோ அல்லது மற்ற அமைப்புகளோ சட்டமியற்றி புதிய கல்வி நிறுவனங்களைத் தொடங்கிக் கொள்ளலாம் என தேசிய கல்விக் கொள்கை கூறுகிறது. (பக்.18.5.1)

பல்கலைக்கழகங்களைத் தொடங்குவதற்கு (அரசு அல்லது தனியார் பல்கலைக்கழகங்கள்) சட்டமன்றத்தில் / நாடாளுமன்றத்தில் அதற்கென தனிச்சட்டம் இயற்றித்தான் உருவாக்க முடியும். தமிழகத்திலுள்ள பல்கலைக்கழகங்கள் சட்டமன்றத்தில் தனி மசோதாவின் வாயிலாக உருவாக்கப்பட்டவை. ஆகவே, ஒவ்வொரு மாநிலமும் தங்களுக்குத் தேவையான உள்ளடக்கங்களைக் கொண்ட பல்கலைக்கழகங்களை தாங்களே உருவாக்கிக் கொள்ளக்கூடிய உரிமை மாநிலங்களுக்கு உள்ளது. ஆனால், தற்போது NHERA கொடுக்கின்ற வழிகாட்டுதல்கள்படிதான் சட்டமன்றமோ, நாடாளுமன்றமோ பல்கலைக்கழகங்களை உருவாக்குவதற்கான மசோதாவைத் தயாரிக்க முடியும்.

மேலும் தே.க. கொள்கையானது, ஒவ்வொரு உயர் கல்வி நிறுவனமும் பல கல்வி வளாகங்களையும் உறுப்பு கல்லூரிகளையும் தொடங்கிக் கொள்ளலாம், யாரிடமும் ஒப்புதல் பெற வேண்டிய தேவையில்லை என்கிறது. கல்லூரி தொடங்கி 5 வருடத்திற்குள் NAAC -இன் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றால் போதும் (பக்.18.5.1), தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் கல்விக் கட்டணத்தைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம். (பக்.18.6.3). தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் இடஒதுக்

கீட்டு வழிமுறைகளைக் கடைபிடிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.
(பக்.18.6.1)

மேற்கூறியுள்ள பரிந்துரைகளின் அடிப்படை நோக்கமே, தனியார் கல்வி நிறுவனங்களை அரசின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து வெளியேற்றுவதன் மூலம் கல்வி முதலாளிகள் வரம்பற்ற முறையில் கொள்ளையடிப்பதற்கான வழிமுறைகளை உருவாக்கித் தருவதுதான் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

சமீபத்தில் அண்ணா பல்கலைக்கழகம், பொறியியல் கல்லூரி களில் நடத்திய ஆய்வில் 250 பொறியியல், MCA, MBA கல்லூரிகளில் தகுதி வாய்ந்த ஆசிரியர்கள், போதிய கட்டமைப்பு வசதிகள் மற்றும் ஆய்வகங்கள் போன்ற அடிப்படை வசதிகளே இல்லாமல் இயங்கி வருகின்றன என்று அறிக்கை வெளியிட்டது. இதே நிலையில்தான் தனியார் ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களும் கலை - அறிவியல் கல்லூரிகளும், மருத்துவக் கல்லூரிகளும் உள்ளன. மேலும் தனியார் பொறியியல் மற்றும் மருத்துவப் படிப்பிற்கான கட்டணத் தொகையை தற்போது அரசே முடிவு செய்கிறது. தே. க. கொள்கை பரிந்துரை களின்படி, உயர் கல்வி நிறுவனங்கள் மத்திய / மாநில அரசுக்கு நேரடியாகக் கட்டுப்பட்டவை கிடையாது. தங்கள் விருப்பம் போல கல்லூரிகளை ஆரம்பித்துக் கொள்ளலாம், ஆசிரியர்களை நியமித்துக் கொள்ளலாம், கல்விக் கட்டணங்களை நிர்ணயித்துக் கொள்ளலாம். இது, உயர் கல்வியின் தரத்தை மேலும் சீரழிப்பதுடன், கல்வி முதலாளிகளின் வரைமுறையற்ற கொள்ளைக்கு சட்ட ரீதியான அங்கீகாரம் கொடுப்பதிலேயே முடியும்.

தேசிய கல்விக் கொள்கையானது, உயர் கல்வி நிறுவனங்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்க பரிந்துரைக்கிறது.

1. ஆராய்ச்சி பல்கலைக்கழகம் (Research University) - இது ஆராய்ச்சியை முதன்மையாகக் கொண்டு செயல்படும். 150 -300 பல்கலைக்கழகங்கள் ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக்கழகங்களாக இருக்கலாம் என தே.க.கொள்கை கூறுகிறது. குறிப்பாக, மத்திய அரசின் உயர் கல்வி நிறுவனங்களான (Centrally funded Technical Institution) ஐ.ஐ.டி., என்.ஐ.டி., மத்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆகியவை ஆராய்ச்சி பல்கலைக்கழகங்களாக மாற்றப்படலாம் எனப் பரிந்துரைக்கிறது. (பக்.10.3)

ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக்கழகங்கள் மேன்மைதகு நிறுவனங்கள் (Institute of Eminence) திட்டத்தின் நோக்கத்திலிருந்து உருவாக்கப்

பட்டுள்ளன. ஏற்கெனவே ஆறு உயர் கல்வி நிறுவனங்களை மேன்மைதகு நிறுவனங்களாக அறிவித்து, அதற்கு 3000 கோடி ரூபாய் நிதி ஒதுக்கியுள்ளது மோடி அரசு. தற்போது பத்துக்கும் மேற்பட்ட உயர் கல்வி நிறுவனங்களை மேன்மைதகு நிறுவனங்களாக அறிவிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளது. இதில் ஐந்துக்கும் மேற்பட்ட அரசு உயர் கல்வி நிறுவனங்கள் உள்ளன. இவைகளுக்கு தலா 1,000 கோடி ரூபாய் வீதம் பத்தாண்டுகளில் 5,000 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்படும். இவ்வாறு பல்லாயிரம் கோடிகளை ஒரு சில உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் செலவிட்டு, அதனை உலகப் பல்கலைக்கழக தரப் பட்டியலில் இடம் பெறச் செய்ய மோடி அரசு முயற்சிக்கிறது.

2. கற்பிக்கும் பல்கலைக்கழகங்கள் (Teaching University) - இதில் கற்பித்தல் முதன்மையானதாகவும், ஆராய்ச்சி இரண்டாவது முக்கியத்துவம் பெற்றதாகவும் இருக்கும். இப்பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 5,000 லிருந்து 25,000 வரை இருக்கலாம். அடுத்த 10 வருடத்திற்குள் 1,000 -லிருந்து 2000 எண்ணிக்கையிலான கற்பிக்கும் பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என தே. க. கொள்கை கூறுகிறது (பக்.10.3).

3. கல்லூரிகள் - இக்கல்லூரிகள் மிகத் தரம் வாய்ந்த இளங்கலை படிப்பு வழங்கக் கூடியதாக இருக்கும். ஏறத்தாழ 5,000 -10,000 கல்லூரிகள் திறக்க வேண்டும். இதில் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 2,000 -லிருந்து 5,000 வரை இருக்கலாம் என அறிக்கை கூறுகிறது (பக்.10.3).

மேலும், தற்போது நடைமுறையில் உள்ள உறுப்புக் கல்லூரி, இணைப்புக் கல்லூரி, ஒருமை பல்கலைக்கழகம், நிகர்நிலை பல்கலைக்கழகம் போன்ற அங்கீகாரங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டு, அனைத்து உயர் கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் தன்னாட்சி அந்தஸ்து (Autonomous) வழங்கப்படும். அக்கல்வி நிறுவனங்கள் பட்டங்களைத் தங்கள் பெயரிலேயே வழங்கிக் கொள்ளலாம் (Degree granting Institution) என அறிக்கை கூறுகிறது (பக்.10.3).

பொதுவாக B.A; B.Sc; போன்ற படிப்புகளுக்கான பட்டங்களை (degree certificate) பல்கலைக்கழகங்களே வழங்க முடியும். கல்லூரிகளுக்குப் பட்டங்களை வழங்கும் அதிகாரம் கிடையாது. ஆனால் தேசியக் கல்விக்கொள்கை ஒவ்வொரு கல்லூரியும் தங்கள் பெயரில் பட்டங்களை வழங்கலாம் என கூறுகிறது.

மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி மதிப்பில் 2.7% -தான் தற்போது கல்விக்காக அரசு செலவிடுகிறது. இது, மக்கள் நலத் திட்டங்களுக்

காக அரசு (மத்திய மற்றும் மாநில அரசு) செய்யும் செலவீனங்களில் 10% ஆகும். இதன் அளவை, அடுத்த பத்தாண்டிற்குள் 20% உயர்த்த வேண்டும் என அறிக்கை கூறுகிறது. அதாவது, 2030 -க்குள் உள்நாட்டு உற்பத்தி மதிப்பில் 6% இலக்கை அடைய வேண்டும். (A1.2.1, A1.3.1)

அறிக்கை முன்வைக்கின்ற 10,000 கல்லூரிகள் 2,000 பல்கலைக்கழகங்கள் தொடங்குவதற்கு மிக அதிக அளவிலான நிதி தேவை. அறிக்கையில் கூறியுள்ள 20% செலவீனங்கள் எல்லாம் போதாது. இதனை ஈடுகட்ட தனியார் கொடை வள்ளல்களிடமிருந்து (Philanthropic) (இந்தியாவிலிருந்தோ அல்லது வெளிநாட்டிலிருந்தோ) நிதி திரட்டிக் கொள்ளலாம் என அறிக்கை கூறுகிறது. ஒவ்வொரு கல்லூரியும் (அரசு மற்றும் தனியார்) கொடை வள்ளல்களிடமிருந்து நிதி திரட்டுவதற்கான திட்டங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். மேலும் தனியார் கொடை வள்ளல்கள் தடைகள் எதுவும் இன்றி உயர் கல்வி நிறுவனங்களை ஆரம்பிப்பதற்கு அரசு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என அறிக்கை கூறுகிறது. (A1.3.3.4)

இந்தியாவில் உண்மையில் கல்வியின் மீது அக்கறை கொண்ட தனியார் கொடை வள்ளல்கள் என யாரும் இல்லை. அரசிடமிருந்து மக்கள் பணத்தைக் கொள்ளையடிக்கும் தன்மையிலேயே தரகு முதலாளிகள் உள்ளனர். மாறாக, கொடை வள்ளல்கள் என்ற போர்வையில் அம்பாணி, சிவ் நாடார், அதானி, பிரீலா, மகேந்திரா போன்ற தரகு முதலாளிகள் நேரடியாக உயர் கல்வி நிறுவனங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள் தொடங்குவதற்கு மேற்கண்ட பரிந்துரைகளின் வாயிலாக வழி உண்டாக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், வெளிநாட்டு மூலதனம் நேரடியாக அரசு உயர் கல்வி நிறுவனங்கள் / பல்கலைக்கழகங்களில் அனுமதிக்கப்படவும் வாய்ப்புகள் உள்ளது.

உயர் கல்வி நிறுவனங்களின் நிர்வாக அமைப்புகள் பற்றியும் அதன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான வழிமுறைகளையும் தேசியக் கல்விக் கொள்கை பரிந்துரைத்துள்ளது. அதன்படி, ஒவ்வொரு உயர் கல்வி நிறுவனத்தையும் வழிநடத்தக் கூடியது அதன் கவர்னர் குழுவாகும் (Board of Governors - BoG). இதில் 10 முதல் 20 பேர் வரை இருக்கலாம். இதில் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் அக்கல்லூரியின் பிரதிநிதிகள், மத்திய - மாநில அரசுகளின் சார்பாக மூன்று பேர். மீதமுள்ளவர்கள் வெளியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டியவர்கள். BoG -இன் தலைவரை அதன் உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுப்பர். கல்லூரியின் முதல்வர் / தலைமை அதிகாரி அல்லது

பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தர்களை தேர்ந்தெடுப்பதற்கான முழு அதிகாரமும் BoG -இன் தலைவரிடம் உள்ளது.

இந்திய உயர் கல்வியைச் சர்வதேசமயமாக்குவது குறித்து அதாவது, சர்வதேசச் சந்தையோடு இணைப்பது குறித்து அறிக்கை விரிவாகப் பேசுகிறது. இந்திய உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் 15% வெளிநாட்டு மாணவர்களுக்கு இடஒதுக்கீடு, வெளிநாட்டு பேராசிரியர்களை இந்தியாவிலுள்ள கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்களில் பணியமர்த்துவது, வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களோடு சேர்ந்து ஆராய்ச்சி மற்றும் படிப்புகள் வழங்குவது - போன்ற பரிந்துரைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, வெளிநாட்டு பல்கலைக்கழகங்கள் இந்தியாவில் தொழில் தொடங்குவதற்கு உள்ள சட்ட ரீதியிலான தடைகளை அரசு நீக்க வேண்டும் என அறிக்கை கூறுகிறது. (பக்.12.4)

இவையனைத்தும் ஏற்கெனவே, உயர் கல்விச் சீர்திருத்தம் குறித்து காட்ஸ் ஒப்பந்தம் கூறியுள்ள பரிந்துரைகளாகும். கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக மோடி அரசு செய்து வருகின்ற UGC மற்றும் MCI கலைப்பு, வெளிநாட்டு பேராசிரியர்களைப் பணியமர்த்துவது, NIRF, MOOCs, மேன்மைதகு நிறுவனங்கள் திட்டம் - ஆகியவை உயர் கல்வியை சர்வதேசப்படுத்துதல் என்ற நோக்கத்திலிருந்தே உருவாக் கப்படுகிறது. அமெரிக்கா, கனடா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகள் உயர் கல்வியில் அதிக லாபமீட்டுவது போல தெற்காசிய நாடுகளிலிருந்து அதிக மாணவர்களை இந்தியாவை நோக்கி ஈர்ப்பதன் வாயிலாக தனியார் கல்வி முதலாளிகள் அதிக லாபம் பெறவே அரசு இப்பரிந்துரைகளைக் கூறியுள்ளது. எனவே, இதை அனைவரும் நிராகரிக்க வேண்டும்.

